

Almanach literárního serveru

PSANCI

2012

Nakladatelství Nová Forma

České Budějovice 2013

1. vydání

Pár slov o literárním serveru PSANCI

Z pohledu admina...

Mám rád úvodní slova šéfredaktorů, starostů, či podobných důležitých lidí v tiskovinách. Pokud se mi dostane do ruky nějaký časopis, a takové slovo obsahuje, přečtu si jej snad pokaždé. Krátký úvodník s nějakou perličkou, shrnutím, osobními postřehy.

Dostal se k vám do ruky sborník autorů literárního serveru psanci.cz. A na mně je, abych vás trochu zasvětil do psančího světa. Napíšu to tedy tak, jak si takový úvodník představuji a jaký se mi líbí. Nudná statistická čísla nečekejte :)

Psanci.

Pětileté dítě, které si dokáže zavázat tkaničku, které umí najít světlo na konci dne, které rozdává nejen smích a lásku. Ale občas také malý spratek, co zaslouží pár facek. Na druhou stranu nenudí se a hlavně nenudí nás.

Vzpomínám si živě, jak se na porodním sále dral na svět. Kdy jsem marně, a nejen já, vzýval jiný literární server, tehdejší domovinu, aby se konečně začal vyvíjet po technické stránce. Nestalo se, a tak jsem vzal svůj čas a um a naprogramoval svět nový, krásnější. K tomu jsem přizval pár svých oblíbených autorů, aby poradili s funkčností a hlavně s výběrem domény. Variant bylo více a jsem rád, že vyhrál právě název Psanci. Byla to dobrá volba, řekl bych, že nadčasová. A nakonec se to tedy zdárně povedlo, vyplatit dítě k životu.

Nesmírně si vážím těch, kteří mu byli po boku od samého začátku a ani jednou jej nehodili přes palubu. Nebudu konkrétní, abych náhodou na někoho nezapomněl. Oni sami vědí. Jsem rád, že s některými z nich jsem se poznal osobně na srzech, ať už byly větší, nebo malinké.

Často se to jeví jako závislost, minimálně zpočátku. Trávím u počítače všechny volné chvílky, čekám na červený čtvereček označující nový komentář nebo vzkaz od jiného autora. Potýkat se s kritikou, umět přijmout cizí názor, usmívat se, když se dílo líbí. V zimních měsících k nezaplacení. Nejde jen o to psát, ale také komunikovat, možná se i vyvíjet, dospívat, stárnout. Umění by mělo lidi spojovat. Umění není válkou, je to něco, co přetrvává. Uvědomuji si, že jsem spadl trochu do klišé. Ale vzpomínáte? Láska páska, tebe nebe, toho se nikdy nezbavíme,

takové bývají začátky. Ale taková díla v tomto sborníku nečekejte. Vše prošlo nejprve schvalovacím procesem redakční rady, a tak se zde setkáte s výběrem děl nadprůměrných. A neměla to vůbec tato rada jednoduché, i proto, že jsem jí do toho trochu kecal ;)

U některých mám nálepku krutopřísného nemilosrdného diktátora. Pro některé i možná hajzla, nejednou mi bylo vyhrožováno právníky za to, že jsem někoho ze serveru násilím vyprovodil. Nutno podotknout, že nejen z psanců, spravuji těch literárních serverů trochu více. A pořád čekám, kdy konečně někdo z těch vyhrožovatelů začne konat, ono totiž blbě žvanit a vyhrožovat umí kdekdo. Pro takové bych měl takový osobní vzkaz: jezte víc zeleniny a nežerte furt ty krvavé steaky, máte z nich pak příliš často rudo před očima. Ti, kteří mě znají dobře, ví, že se s tím nemažu, až když to jinak nejde. A i v takových případech je mi to líto. Jdeme však zatím pořád po správné cestě. Možná bylo pár zkratek, které byly nakonec delší, ale server funguje. Objevují se nové tváře, některé starší mizí, aby se po nějaké době připojily zase zpět. A třeba někdo z psanců, na vrcholu slávy, v čítankách, s Nobelovou cenou za literaturu (Seiferte, ty kanóne!), si vzpomene, že tady někde začínal, a přijde se podívat, jestli to dítko pořád žije. V té době spíše už stařeček. Se šviháckým kloboukem a s úsměvem, jak jinak. Anebo taky ne...

Mám rád překvapivé konce. Jasně, někdy je ten americký happyend tak dojemný a potřebný, že jinak to prostě zakončit nejde. Ale někdy není nad to, zůstat sedět s pusou otevřenou dokořán, zatímco závěrečné titulky už dávno skončily. Kdysi jsem tvrdil, že jednou vše smažu a Psanci přestanou existovat. Splní svůj účel. Občas to říkám i teď. A myslím to vážně. Jednou vše smažu. Ještě však ne. Ještě je čas. Ale až ta chvíle přijde, to, co právě držíte v ruce, bude mít mnohonásobně větší cenu než teď.

Přeji vám, abyste se při čtení nenudili.

LUKiO

...a z pohledu autora...

Doba těsně před tím, než přišli Psanci, patří k těm nejhezčím a moc ráda na ni vzpomínám. Na tehdejším literárním serveru jsem se snažila o jakési umění. A protože jsem byla doma zavřená jak ve věži, začala jsem stále častěji navštěvovat chat, který byl součástí onoho serveru. A tam se začala psát historie Psanců.

Prima holky (katitek a Lorellin), věčný optimista LUKiO, příšerný prudič puero.lyrico, já, jakožto drzý prvek, a další, které mám stále uchovány v paměti.

A pak, když jsme už měli toho starého života plné zuby, přišel LUKiO s novým webem.

Bylo září 2007.

První kroky po novém domově těch, co přešli sem, byly krásné.

Krásné tak, jako když procházíte nový dům a otevíráte dveře do místnosti, kde nevíte, co je. A přitom ve všech je něco úžasného a těší vás to čím dál víc. Už proto, že my první jsme měli speciální pozvánku předtím, než byli psanci vystaveni veřejnosti. O to větší to bylo kouzlo.

Jak nás těšili noví lidé, kteří se zaregistrovali. Aspoň já jsem to v těch šestnácti velmi prožívala a musím se přiznat, že to byl můj začátek konce.

Vznikly tu lásky.

Vznikla tu dlouhodobá přátelství.

Abychom zjistili, že možná to tak dlouhodobé není.

Prováděli jsme tu blbiny, jako třeba návrh plastových chodníků a praštěné ankety.

Vymyslel se projekt Ostružiny, kde byla každý měsíc publikována nejlepší díla. Byla tu klikací soutěž. Hodnotili jsme se navzájem čísly, i když podle admina (LUKiO) moc mírně.

A také tu byly spory. Kde ale nejsou? Ovšem i na ně vzpomínám s pousmáním. Jak hezké to byly časy, když mě dokázala naštvat kritika mého fejetonu.

A pak, jak se tak občas stává, jsem ztratila slinu. A protože jedním rovnou, opustila jsem Psance, abych si ledasco srovnala v hlavě.

Opustila, abych se mohla vrátit jako trošku jiná. S odstupem. A hlavně s novou inspirací.

Přivítala mě tady nová parta. Možná trošku podobná té úplně nejprvnější.

A taky ti nejstarší, co přežili dodnes.

A já jsem opět šťastná mezi těmi pralidmi i dětmi serveru Psanci. Protože jsem se po letech zase vrátila ke své „rodině“.

Za to bych chtěla všem poděkovat. Nejvíce ale našemu adminovi. Nejspíš jednou bude prohlášen za svatého.

Ale přiznejme si to, dámy a pánové, ráda bych se nad kritikou mojí prózy zase jednou zdravě naštvála...

Zorik

...a pár slov za redaktorskou radu

Já, jakožto jedna z docela početné skupiny redaktorů, si dovolím malé shrnutí naší práce a snad i jejího pozitivního výsledku. Na základě toho, že se tu mnozí známe, že víme o uměleckých schopnostech jednotlivých „psanců“, kolegů a přátel, bylo naším hlavním cílem vybrat nejlepší možná díla z těch, která nám byla nabídnuta.

Počet stran vyhraněných pro díla jednoho autora se liší a to proto, že děl nabízených pro tento sborník bylo mnoho a byla mnohdy rozsáhlá, ale i proto, že rada se snažila s autory jednat konkrétně, přímo "osobně". Některá díla se sem nedostala, jiná dokonce nejprve nepatřila do nabídky a ke konci se u rady projeví únava a vyčerpání.

Nicméně zakusili jsme si, že být redaktorem je práce odpovědná a namáhavá, leč krásná.

Přeji všem čtenářům a autorům, aby je Almanach pobavil i poučil. Aby si při něm odpočinuli a hlavně doufám, že se na nás pro výběr, který jsme uskutečnili, nebude nikdo zlobit.

Myslím, že jsme tu všichni společně, kolektivně zaznamenáni, pro vzpomínky, které se časem stávají hodnotnějšími, a apeluji na základní pozitivní lidskou vlastnost, kde lepší se nevyvyšuje a má snahu pomáhat, kde slabší pomoc přijímá a pracuje na sebezdokonalování a společně to nakonec přináší všem radost a užitek.

Děkuji.

taron

1kor13

Vlastným menom Tomáš Legard. Mladý, 23 ročný milovník fantasy, hudobný gurmán a fanúšik chladeného piva. Na Psancoch pôsobí od roku 2009.

.....

Havraní Sonet

Nemá spoveď
mu vzala slová,
útržky spomienok
pre lásku zdolá.

Na čiernych krídlach,
nesúc sa šerom
to, čo chcel povedať
zapísal perom.

Hľadiac na mesiac,
chce byť ako on.
Lúbezným, slnka spojencom.

Aj keď sám nemôže zahriať,
chcel by aspoň z milosti
svetla lúč predať.

Slabý odraz môjho ja

Žijem.

Aspoň mám ten pocit.

Cestujem vlakom

z Brna do Pardubíc.

Hľadím z okna.

Slabý odraz môjho ja.

Sedím a Dýcham.

Myslím, teda som.

Však občas mám pocit,

že všetko je za sklom.

Cogito ergo sum.

Cogito ergo Deus est.

No aj tak mi život

s radosťou zláme väz.

Potknúť sa o kameň?

Áno, to sa dá.

No ja poznám ruky,

čo ma postaví.

Vypľuté na mieru

Zviazaný pravidlami,
ktoré som si odsúhlasil,
zavrhujem vlastné pocity.

Zbabelá snaha
zaliať to celé do betónu.
A hneď prekričať
celú logiku
a snád' pochopiť,
prečo nie je možné veriť tomu,
čo by malo byť jasné.

Neprestajná analýza
zabudnutých okamihov.
Posratý melancholik.

Koľkokrát
má ľudská bytosť
právo omylu?

Teta Múza

Teta Múza, žienka stará,
básnikove ruky hľadá.
Mladík, čo s ňou tancoval,
odišiel, už dokonal.

Ladne, nežne – ako pierko.
Dá zas rýmov za vedierko,
básnikovi ďalšiemu.

Spadnutá opona? Ale kdeže!
Múza nevšíma si ani mreže.
Takže zatiaľ – pozor panstvo!
Dráma Život – druhé dejstvo.

A žienka stará? Tá je preč.
Mladý básnik vedie reč
s krásnou slečnou.

Ajdalas

Žena, 15 let.

Melancholie jetele

Mezi lidmi jsem,
jak jetel v poli jetele,
ten čtyřlístek,
však nejsem.

Moje melancholie,
se svíjí na listech břechťanu,
který je víc než živý,
radostně žiju ze vzpomínek,
na budoucnost.

Ayla

Monika Bičíšřová, 23 let. Miluje knihy, pečení a korálková očka svého šiperky. Poezií se vyrovnává s klokotajícím životem.

.....

Ti ci šeřeně je la...

Zle je mi z tý papírový drti.

Smrti se nebojí jen zoufalci.

*A přeci, když někdy kluci tiše
na bříše sténají do polštáře
tváře mokrý zbytkem suchý vášně...*

Zvláštňe se mi tyhle rána žije

blije mi mozek slova do těla.

Chtěla jsem to tak. Nebo nechtěla.

O egoistickém líbání prasátek v negližé

Jsem básník, co nemá potíže
políbit prasátko v negližé,
jestliže...
Po nebi poplují sněžné vraky
a děti ve školce spočtou mraky
taky.

Jsem básník, co nemá problémy
vyvyšovat se nad všemi
emblémy...
Přestože nosím v srdci kód
čárkově přesný dle všech kvót
a not.

Jsem básník, není mi zatěžko
nazývat Alenku Anežko,
soudružko...
A občas mi nebývá do zpěvu,
když velryby v posledním záchvěvu
objevu...

...mlčí...

Bibi

Martin Biben, 47 let.

Schůzka na Luční boudě

Vybrat svoji schránku bez cizí pomoci dlouho nedokázal. Poštu mu proto více než dva roky nosila sousedka. Když odjela za synem, nezbylo mu než vymyslet, jak by se k zámku, který byl pro něho příliš vysoko, dostal. Nakonec našel způsob. Naskládal pod sebe několik silných knih o horách a slavných lezcích. Hned byl o deset až patnáct centimetrů výš. Poté už nataženou pravou rukou zasunul klíč do zámku schránky bez potíží.

Když dvířka otevřel, většina pošty na něho vypadla. Některé obálky a reklamní letáky přistály do jeho klína, další se rozletěly po špinavé podlaze panelového domu. Nechal je být.

Díval se na drobné, typicky ženské, ale nijak úhledné písmo na jediné tenké obálce. Obrátil ji. Zpáteční adresa na zadní straně chyběla.

I tak si byl jistý, kdo mu píše.

Obálku hned neroztrhl. Prohlížel si ji, obracel v rukou, přivoněl k ní.

Možná mu odpovídá na poslední dopis. Je to jen pár týdnů, co jej odesílal. Sejit se měli před čtrnácti dny.

Ušklíbl se. Dobře věděl, že nepřijede, stejně jako si zvykl, že mu neodepíše. Proč to vlastně dělal? Proč ji i teď, když už je všechno marné, dál oslovoval a zval?

Stejně věřil, že se mu jednou ozve. Tak, jako když byl ještě zdravý. V tomhle se po jeho pádu nic nezměnilo. Kromě jediné věci. Kdyby náhodou přijela, byla by sama. Ještě před pěti lety pro ně objednal pokoj, aby v něm potom strávil víkend sám. Jako řadu let předtím.

Poslední čtyři roky to nedělal. Možná by ho nahoru vyvezli, ale jak by se po horské boudě s krkolomnými schodišti pohyboval? Nejdřív si myslel, že by měl místo, na které ji každý rok zval, změnit. Že by v něm mohl stejně jako předtím trávit celý víkend.

Ale proč by to opakoval dnes? Někde v nížině, v bezbariérovém hotelu, s projíždkami po silnici nebo vyasfaltovaných městských chodnících?

Celé ty roky ho mrzelo, že mu neodpovídá. Prvních pár let poslala vždycky na jaře pohled k narozeninám, popřála mu i k Vánocům.

Vždycky slušně a chladně. Pak už vůbec nic. Ani zmínka. Natož o rande na Luční boudě.

Odmítala ten nápad od první chvíle. Tehdy, když ještě byli spolu, ho snad ani nemyslel vážně. Vídali se přece alespoň jednou týdně. Netušil, jak moc si na ni zvykl.

Když se s ním rozcházela, přemlouval ji. „Den na rybách se nepočítá. Sama jsi mě to ruské přísloví naučila. Den, který strávíš tím, co máš rád, nebo s tím, koho máš rád, se nezapočítává do života. Jen si ho užiješ. Nemůžeme mít aspoň jeden takový víkend za rok?“

„V tom přísloví není nic o člověku, kterého máš rád. To by přece znamenalo, že kdo sdílí život s tím, koho miluje, nikdy nezemře.“

„Kvůli jednomu víkendů v roce by nám nesmrtelnost nehrozila.“

„Ten jeden víkend bychom na rybách byli. A co zbytek roku? Ne, Jakube, už ne! Já už dál nemůžu. Ani jednou za rok, ani jednou za pět let.“

Podíval se na obálku. Je to už deset let, nebo jedenáct? A najednou píše. Třeba jen z lítosti. Zdvořilostní dopis? Možná. Ale ten mu mohla napsat už dávno, stejně jako lístek k Vánocům. Navíc je to dopis, žádná pohlednice, přání. Když napsala dopis, něco se děje. Cosi se muselo přihodit.

Jak o obsahu psaní přemýšlel, měl stále méně odvahy obálku roztrhnout. Kolik je teď vlastně jejím dětem? Když se rozcházeli, bylo starší dceři třináct a mladšímu synovi deset let.

„Za osm roků si tě unesu,“ říkal jí.

„Za osm let si na mě ani nevzpomeň.“ Možná tušila, že tak lehké to nebude. Ani pro jednoho z nich. Nepřipustila, že by od muže odešla. Nikdy neřekla: „Stejně za tebou uteču.“ Na manžela si nestěžovala, vlastně o něm vůbec nechtěla mluvit. A když přece, ztratila z očí jiskru, kterou miloval.

Sám ženatý nikdy nebyl, neuměl se do ní vcítit. A protože ji chtěl mít štěstnou, aspoň tu chvíli, co spolu měli, neptal se, čekal, až začne sama.

Často se mu během noci či jen několika hodin proměnila. Z ustarané, unavené ženské v mladou dívku, které svítily oči. Radostí, požitkem, vášní. Snad i láskou. Miloval ty chvíle, kdy se mu rozzářila v ruku.

„Zase svítíš jak žárovka.“

„To jen díky tobě, Jakube.“

„Ale neříkej.“

„Nikdo se ke mně nedostal tak blízko jako ty. S každým jiným bych se styděla dělat to, co s tebou. Jenže u tebe mám pocit, že jde úplně všechno,“ říkala, když jí po milování hladil blonděaté vlasy, které jí jemně podrůstaly do čela.

Byla prvním člověkem, na kterého si v jednom z pokojů fakultní nemocnice, kde se před pěti lety probudil, vzpomněl. Když se mu navzdory pocitu, že mu někdo zaživa zatlačuje oči, přece jen podařilo uvidět bílou nemocniční stěnu. A potom ji, ovinutou šedozeleným froté ručníkem, jak vystupuje ze sprchy. A taky nejištěný traverz, osm až deset metrů nad šikmou stěnou pod úpatím skály. Pohled na milovanou ženu, kterou už roky neviděl, se mísil s jistotou, že chybu neudělal. Ve snadném terénu plném dobrých chytů a stupů se padá z jediného důvodu. Když výčnělek zůstane v ruce nebo se pod nohou ulomí. Zbožňoval ty chvíle, kdy přišla s ještě mokkými vlasy, které nechávaly drobné kapičky vody na její šíji. Stovkám lezců před ním chyt posloužil. Byl prvním a jediným, kterého neunesl. Líbal ji na vlhkou světlou pleť, která po omytí voněla trochu jinak než jindy. Jemněji, po mýdle, dětsky. Za všechno mohl malý kus pískovcové skály, který svíral v dlani, ještě když ho nakládali do helikoptéry. Nic je nerozdělí. Stejně si ji najde. Tenkrát po probuzení věřil, že všechno bude dobré. To trvalo jen chvíli.

Až mnohem později pochopil, že zatímco získat ji bylo nad jeho síly, na skále chybu udělal. Neměl na první pohled spolehlivě vypadajícímu chytu tak důvěřovat. Měl přece čas, sílu, stál dobře na nohou. A byl bez jištění. Všechny důvody k tomu, aby za něj nejdříve jemně zabral, ohmatal ho a přitom pevně stál a držel se druhou rukou. Třeba se už výčnělek viklal, možná by viděl jemnou prasklinu. Neviděl ji. Klasická chyba. Nebyl první ani poslední, kdo v lehkém terénu polevil v soustředění. Z deseti lezců na vozičku ji udělalo devět.

Podíval se na bílou obálku. Možná už všechno ví.

Má dopis otevřít? Co ho může čekat? To jediné, o co stojí, jen stěží. Proč tohle? Pomalu si zvyká, smiřuje se, že už bude vždycky sám. Dvakrát za týden zajde s kamarády po jejich tréninku na umělé stěně do hospody. Už ho ty řeči a pohled na zdravé a silné nedrásají. Vždycky se těší, dá si pár piv, odtlačí ho domů. Dá se přežít.

A teď tohle.

Ne, nebude ho otvírat. Nedej bože, aby ho chtěla přijet ze slušnosti navštívit. Projela by se s ním v parku, zapálila mu cigaretu, vedli by trapné řeči.

Vzal dopis do ruky a odjel s ním do kuchyně. Otevřel dvířka spíše zabudované v kuchyňské lince. Vztekle obálku zmačkal a mrštil s ní na dno prázdného odpadkového koše.

Uspokojení trvalo jen pár minut.

Pokud opravdu nechce vědět, co mu napsala, musí dopis spálit, nebo aspoň roztrhat na malé kousky. Jenže je možné zničit psaní, na které

člověk roky čeká? Pořád se bude jen dohadovat, co mu chtěla říct. Snad celý zbytek života.

Dost.

Rychle obálku vytáhl, položil na stehno a dlaní uhladil. Pak roztrhl. Opatrně vyňal přeložený list, popsaný po jedné straně. Už oslovení, přestože napsané známým písmem, ho zarazilo.

Dobrý den,

nejdřív se Vám musím omluvit za to, že jsem si dovolila přečíst těch několik dopisů, který jste mojí matce napsal a který ona roky ukrývá ve svém pracovním stole. Jsou to tři roky, co jsem se k nim dostala náhodou a bohužel je otevřela. Prostě zvědavá ženská. Dobře mi tak.

To, co jste matce psal, mě nejdřív hodně znechutilo. Že byla tátovi nevěrná, byl pro mě šok. Po přečtení těch vašich dopisů jsem samozřejmě začala sledovat, jak se na tátou usmívá, kdy ho pohladí, jak často se políbí. Samozřejmě, že se po těch letech nechovali jako nějací milenci, ale byla jsem si stejně jistá, že to mezi nimi klapalo. Že má tátou ráda a přes svůj úlet s Vámi se už dávno dostala.

Snažila jsem se potom na všechno zapomenout, ale tak lehce to nešlo. Navíc první červencový víkend se blížil. Věřila jsem, že máma nikam neodjede. I když se jednou, dvakrát za rok na víkend schází s kamarádkami někde na chatě, takže by to pro ni nebylo zase tak těžké se vymluvit. Sám víte, že neodjela. Ale tak vykořelenou jako ty dva večery jsem ji do té doby neviděla. Možná jsem si toho předtím nikdy nevšimla, ale to, co jsem tenkrát poprvé viděla v jejích očích, mě vážně dostalo. A i když se brzy zase vrátila do normálu, něco z toho výrazu už jsem u ní viděla pořád. A za rok se opakovalo to samé. Bolelo mě to hodně a dlouho jsem si to nechtěla připustit, ale nakonec jsem pochopila, co v těch očích vlastně vidím.

Potřetí už jsem na první červencový víkend nečekala. A tentokrát byl na Luční boudě sám někdo jiný než Vy. Proč jste nepřijel? Proč vlastně matku pořád týráte těmi dopisy, když se potom ani neobjevíte? Chtěla jsem Vás překvapit, chtěla jsem se dozvědět, proč se to všechno stalo, proč je vlastně máma nešťastná. Nejradši bych Vás zbila. Jenže nakonec bych se spíš rozbřečela. Neměla jsem ty dopisy nikdy číst. Hnuší se mi a zároveň mě dojmají. Ale když už se to stalo, že o Vás s mámou vím, tak mějte tu odvalu a příště přijďte. Dlužíte mi to.

Věřím, že za rok se sejdeme na obvyklém místě...

Tereza Pánková

P. S. S mámou mám podobný nejen rukopis

Birtiri

*Věk : 16 let, žena, oblast: Příšovice u Turnova, počet děl: 109.
email: anijec@seznam.cz. Ráda tvoří dramatické básně.*

Lásko

Nezvládaná touha má,
po nocích bloudíš, křišťály sházíš,
nezvládaná touha nakouknout blíž a blíž.

Třeba až pod povrch,
třeba na kraj světa,
modlím se pro tebe
a nemám slova,
co by se nedala vzít znova.
Jsi má modla.

Hodlám tě uchopit,
hodlám tě zvěčnit,
však nedokážu ti nablízku stát,
jsi tak křehká bytost, že musím tát,
jak kusy ledu,
co vyslovit ústy nedovedu.

V průhledné pavučince
vrstvy si sházíš,
v měkké peřince usteleš si vlasy
a až naposled, než jdeš spát,
promneš si řasy.
Miluji tě?
Kdo ví, asi...
Ano, já tě miluji.

buburadley

Muž, 51 let, *ač sám nepozorován, rád pozoruje lidi. Píše poezii i prózu, pro potěšení a pro lásku, kterou v sobě máme:-)*

email: buburadley@seznam.cz

civilní jméno Senia Cočev.

.....

Kapr

Bylo 24.12. Na ulicích poletoval sníh. Byl to den Vánoční. Tento den je nadýchnutý lidstvem. Většina lidí je jakoby kouzelným proutkem proměněna na ohleduplné, uctivé a usmívající se jedince. Škoda že takových dnů v roce nemáme více. Jel jsem tehdy tramvají č. 4 od hlavního nádraží k rodičům mé ženy jako každý rok pro cukroví a vánočku.

Bylo již pozdní odpoledne, nastupovalo nás několik: stará paní s hůlkou a velkou nákupní taškou, mladý muž s velkým balíkem z hračkářství, starší manželský pár, mladík ve vysokých botách s červenou kšticí, vysoký zjevně opilý muž s proutěným košíkem přikrytým šátkem a několik dalších lidí.

Pomohl jsem staré paní s taškou a počkal, až se posadí. Usmála se na mne a popřáli jsme si vzájemně hezké vánoce. Tramvaj se pomalu rozjela.

Vedle mne, stejně jako já drže se madla, kymácel se onen vysoký opilý muž. Malá napuchlá prasečí očička mžourala opilecky přiospale. Občas pozvedl obočí a pootevřel jedno oko, jako by dával okolí najevo, že má vše pod kontrolou.

Jakou z něj doma budou mít u štedrovečerního stolu radost, problesklo mi hlavou, když monotónní hukot tramvaje protnul zvláštní zvuk. Mokrý pleskání, mlaskání, které zjevně ke zvuku motoru, tichého hovoru lidí a skřípání kolejí nepatřil. Podíval jsem se tím směrem a spatřil na podlaze tramvaje živého velkého kapra. Házel sebou chudák jistě už z posledních sil, oči vyboulené lapaje po dechu. Nebyl jsem sám, koho ta němá tvář vyrušila z poklidného nostalgického snění.

Ozvalo se dívčí vypísknutí, čísi chechot a výzvy: „Chyťte ho, chyťte ho!“ V duchu konání dobrých vánočních skutků se ihned lovu ujalo

několik dobrovolníků. Chudáka kapříka ulovil mladík s červenou kšticí. Držel jej vítězně, jako by čekal na mohutný aplaus. „Do košíku! Do košíku!“ Ozývaly se hlasy. Červenovlasý mladík vpravil kapra zpět do košíku stojícího stále ještě u nohou našeho opilého muže. Ten celou situaci, kymáčeje se, bohorovně pozoroval z výšky svých bezmála dvou metrů. Tvářil se jako by se ho to vůbec netýkalo, tak jako se koukáme na večerní zprávy v televizi.

Zato lidé v tramvaji na sebe pomrkávali, usmívali se a hřejivé povědomí vánoční sounáležitosti vystouplo nejméně ještě o jedno políčko na barometru mezilidského porozumění výš. Dobrý skutek, ano dobrý skutek. To se o Vánocích sluší. Kdosi prohodil: „Ten musel vážit aspoň osm kilo.“ V tramvaji se rozproudila tichá debata, jako by ta příhoda lidi nějak více spojila. Najednou našli v tu krátkou pomíjivou chvíli témata, o která měli chuť se někým podělit.

I stařenka, nad kterou se kymácel náš opilý protagonista s kaprem v košíku, zvedla hlavu a ovlivněna tou veselou příhodou s milým úsměvem ve tváři mu položila následující otázku: „PANE, TO TEDA ALE BYL MACEK, KOLIK VÁS STÁL?“ Všichni v okolí upřeli zraky na onoho opilého dlouhána, měl by přeci stařence odpovědět, vždyť mu tu před chvílí všichni pomáhali... A? ... NIC! Koukal z okna a cosi si pobrukoval pod fousy.

I šťouchl jsem do něj a říkám: „Pane, tady paní se vás na něco ptala.“ Nadzvedl opět to obočí, pootevřel jedno oko a nechápavě se rozhlédl kolem sebe. Pak se sklonil k sedadlu té stařenky a docela nahlas zaznělo: „COŽE, PANÍ?“ Stařenka, zřejmě v domnění, že ten i když zdravě vypadající mladý muž, jelikož tak křičí, má nejspíš ještě větší potíže s nedoslýchavostí než ona, vzepřela se, opírajíc se o hůlku a skoro ve stoje, co nejhlasitěji se zvolala: „PANE, KOLIK TEN MACEK STÁL?“ Šibalsky přitom na mne pomrkávala. Chvilí zavládlo ticho. Všechny zraky upřeny na onoho muže, který zjevně ale vůbec nechápal, co se po něm chce. Přesto se, vědom si vší té pozornosti, narovnal a kupodivu s trpce ostýchavým výrazem ve tváři a v domnění, že nedoslýchavá je tu stařenka, přímo zařval: „PANÍ, MNĚ KOLÍK NESTÁL UŽ DVA MĚSÍCE!“

V tu chvíli jsem se snažil, a ne jen já, potlačit dusivě nepotlačitelné. Když už se zdálo, že jsem smích zvládl a nastolil vážnou neutrální tvář, stařenka pronesla, dívaje se uraženě z okna: „To je ale hulvát, na to jsem se přece neptala, to jsou dneska lidi... a zrovna o Vánocích.“ Zbytek cesty jsem nedokázal udržet koutky úst v klidu. A když jsem už už

zvítězil, stačilo se střetnout s něčím pohledem. Po dobu nejméně dvou zastávek každou chvíli někdo vyprskl.

Pak se lidé postupně vyměnili a vše se vrátilo do starých vyjetých kolejí tak jako jindy. Jak někdy jediná cesta tramvají dokáže změnit stereotyp všedních, šedých dnů. Pouhé střetnutí pohledů a spiklenecky cukající koutky úst boří překážky a otevírá brány mezi dušemi, které se už možná nikdy více nepotkají, ale i ta krátká chvíle přeci za to stojí.

Škoda, že jen o Vánocích.

Calime.CZ

Žena, 20 let. Studuje Český jazyk a literaturu, ve volném čase překládá z angličtiny japonské komiksy a seriály, hraje RPG a píše fantasy.

.....

Barvy našeho podzimu

Říkal jsi, že všechno dobře dopadne.

A já ti věřila.

Zapadá slunce, víš? Je nádherné. Zatím je ještě jasno. Obloha je bleďá jako odlesk modrého světla na stříbře. Jako odlesk světla lampy, cos mi koupil do ložnice, když ses dozvěděl, že mám tak moc ráda modrou. Jako odlesk na stříbrném prstýnku, cos mi dal, když jsem ti řekla, že stříbro miluji.

Už vidím tu zlatavou záři umírajícího slunce. Je světloučká a křehká. Jako kokosové pusinky, co jsem ti vždycky pekla na Vánoce. Mraky jsou zalaty tou září stejně jako ony. Není jich moc. Již se dávno vypršelo. Vidíš, trávník před domem je stále mokrá a voní. Voní jako štěstí, které jsem s tebou poznala.

Venku se ozývají první cvrčci. Cvrkají jako toho večera u jezera. Tam jsme spolu sledovali západ slunce. A povídali si. Ach, jak dlouho, předlouho jsme si povídali. Až se snesla noc a my pak ve tmě hledali cestu domů. A pod tou první lampou, klidně ti dovedu ukázat, která to byla, jsi mě poprvé políbil. Na rozloučenou. Uprostřed věty. Moji rodiče by nám dali, vidět nás spolu. Jak je to dávno, kdy jsem mamince říkala, že jsem byla s Jiřinou, mojí nejlepší kamarádkou, a přitom jsem celé večery trávila s tebou? Toho překrásného večera jsem přišla domů jako ve snách. Stále jsem cítila ten hebký dotek tvých rtů na těch svých. Jak já jsem byla hloupoučká a šťastná! A to díky tobě.

I teď bude brzy večer. Tady, v realitě. V opuštěné pracovně. Musím uznat, že sis tuto místnost vybral moc dobře. Z okna se dají stále sledovat ty nejkrásnější západy slunce.

Pověz, proč sis vybral právě toto místo? Taky ti ten výhled připomínal to co teď mně? Mládí. Štěstí. Ideály?

Kolik času jsi tady trávil? Psal jsi a psal. A nikdo tě nesměl rušit. Jen jsem ti občas přinesla kávu a zákusek nebo čaj se sušenkami. Častokrát,

když jsem sem vešla, jsi stál u tohoto nádherného okna a sledoval jsi usínající přírodu. Obdivoval jsi se kráse těch barev stejně jako teď já, že?

Na horizontu se již rýsuje červený pás mizící mezi horami. A poslední paprsky slunce se krvavě odráží v klidné, mírně se vlnící hladině jezera. Je to zvláštní světlo a já jako bych zase viděla tebe, jak tu stojíš a poslední vzdechy světlého dne ti ozařují tvář, jež získává ten teplý oranžový nádech. Stejně jako ty tisíckrát předtím i já tu teď stojím a před mými zraky se rudá vznáší vzhůru a bledne. Má růžovoučký nádech, přechází přes béžovou do žlutavé a brzy mizí v modravé až úplně zaniká v temnotě na východě.

Dnes je nebe téměř bez mraků. Jen pár fialových beránků se tísní v červené záplavě jako němí svědci. Ale já si pamatuji na dny, kdy zuřily bouře. Zdálo se, že tě ode mne odvanou pryč, ale vždy se ukázalo, že to jsou jen pomíjivé přeháňky. Padaly i kroupy, avšak i poničenou střechu jsme společnými silami opravili. A nebylo to jen počasí, co nás přimělo rozhodovat společně.

V našem životě nebyly jen tvé verše předčítané při skomírání dnů. Nikdy nezapomenu na ten den, kdy jsi vkročil do dveří našeho domu s malou v náručí. Měla žlutavou peřinku, protože moje máma nemínila nic nechat náhodě. A ty ses tehdy usmíval od ucha k uchu. Byl jsi hrdý otec. Ten nešťastnější na světě. Ale ona už není zdaleka tak malá. Dneska už ani nepláče kvůli rozbitému kolenu, ani nepobíhá s kluky ze sousedství. Nepere se. Necucá si prstíky. Nesleduje Kouzelnou školku. Už mi ani netají, že si po večerech také čte verše. Že hledí na západy slunce a vzpomíná. Na tebe. Na tvé pohádky před spaním. Na to, jak jste si ze mě vždy tropili žerty. Tvé rozpustilé poupátko nám již vykvetlo.

Začíná být chladno. Zem ztrácí své teplo stejně jako my všichni. I já mám pocit, že chladnu. Svět je už celý takový chladnější. Možná proto, že lidé jsou skoupí na hřejivé úsměvy. Možná proto, že můj vyvolený úsměv se rozplývá v mých vzpomínkách.

Je to zvláštní. Čím více se snažím vzpomenout si, tím rychleji se vše rozmazává. Občas mívám pocit, že někde slyším tvůj hlas, že vidím siluetu tvé postavy, jak dumáš nad nějakým příběhem a už už čekám, že se mě zeptáš na radu. Jenže ta otázka nepřichází a já zase postaru myji rukama nádoby a vše, co mohu slyšet, je proud horké vody. A ticho. Ticho zvláštního osamění.

Víš, vlastně už ani nepláču. Jako bych byla vyprahlá a nedovedla plakat. Jsem jako ta bezmračná oranžová, co teď vládne horizontu. Ta

oranžová jako poušť. Horká a zároveň rychle chladnoucí. Nepřívětivá a vyschlá. Veškerou svou energii vydávám v práci. Jenže i tak se najdou okamžiky, kdy si vzpomenu na tebe. Já totiž nedovedu nikdy zapomenout na tvůj smích. Na tvé verše. Na milostné dopisy, které jsi mi psal, když jsme ještě byli mladí a bláznivě zamilovaní. A chybí mi tvá blízkost.

Ta zlatavá záře dnešního večera mi ani nedovolí docela zapomenout. Avšak mnohdy mě to ticho přivedlo k otázce, zda mi nechybíš jen proto, že jsme si na sebe zvykli. Či spíše, že jsem si na tebe zvykla já. Nemyslíš? Každé ráno jsme se probouzeli vedle sebe. Každé ráno jsme spolu snídali. Každé ráno jsi nahlas předčítal fejetony z novin. A když jsi tu už prostě nebyl, měla jsem pocit prázdnoty. Neskonale hluboké, snad bezedné prázdnoty. Tvůj hlas je ten tam. I zápach našich oblíbených cigaret. Musela jsem přestat, protože bez tebe to bylo jako inhalovat vzpomínky. Šedivý kouř, který se líně linul ve vzduchu, už osaměl. Není další ruky, jež by držela majáček temného požitku. A dým z těch dvou chřadnoucích tužek, co pišou na neviditelném papíru, se již nespojuje. Tabák už nehoří.

Ale když se teď podívám ven, vidím stromy jako namalované tuší na tónovaném papíře. Ten teď září sytě zlatou, přes světle fialovou splývá s modrou a temní se až do stejného tónu, v jakém je obálka tvé sbírky básní. A také cítím tu vůni trávy. Připomíná mi tvou oblíbenou kolínskou, kterou jsi mě každé Velikonoce polil při pomlázce. A uvědomuji si, že i když jsem si myslela, že bez tebe nedovedu žít, tak jsem. Pořád jsem. Chudší o tvé něžnosti, o tvou laskavost, o tvou poezii, avšak jsem. A budu tu, dokud mě naše dcera bude potřebovat, za nás oba.

Temná modř již objímá téměř vše, kromě úzkého pruhu nad jezerem. Z toho již vyprchala rudá, jako když se krev po boji vsákne do hlíny bojiště. I záře zlata je ta tam. Zůstává opět odlesk. Jako na začátku. Jenže tento v sobě má trochu od všeho. Podobá se podzimu. Ale rychle slábne. I já slábnu a usínám. I já cítím přicházející chladnou zimu. Avšak setrvám zde až do chvíle, kdy i má víčka nepozře půlnoc.

Koťata

Budeme příst
a přít se
jako koťata
budeme skotačit
tlapička k tlapce
tlapy tlap
prsk
a
mňau

pak se
přehoupneme
přes rozdíly
přilneme k sobě
stulíme se k sobě
zahřejeme se svými kožišky

a nakonec
zjistíme
že jsme
jen jedno

kotě
a
zrcadlo.

Zajetí

Svět se smrskl
do krabice
s pár dírkami

>>aby se neudusila<<

víko se uzavírá

a já...

vězeň kruté kratochvíle
oděná jsem celá v bílém
kožíšku

laboratorní myška

>>má nevěsta<<

na pokusy

pak jen...

němě škrábu na tvé stěny
svaly k běhu připraveny
ještě mám

zlobivá holka

>>dostane ode mě<<

za vyučenou

potom...

světla stěn se náhle temní
tma se po mně sáπά zevnitř
přesně naopak

sebral's mi

>>volnost<<

Láskyplné mučení

Hoříš

jsi rozpálená do ruda
u stropu vlní se modrošedý dým
za okny padá sníh
tvá kůže je bílá
ale cítím z tebe vzpomínky
na hry
něžných poetů
a tvůj vzdech
mnou proniká

hoříš

jsi jako kapka lávy
a každým tvým výdechem
krátí se můj dech
mlčíš
avšak i beze slov
se můžeme
pochopit

hoříš

život z tebe uniká
tak jako z tebe sálá
teplo bezvýznamně
rozplývající se v okamžiku
křehkém jako ty

hoříš

zbývá už jen popel
zešedla jsi
zestárla svým plamenem
uhynula v jeho objetí
jen ta černá díra
naplněná tvým tělem
dává tušit
že jsi
byla.

colorka

Lenka Šklubalová je dvacetiletá básniřka, která si stále nemůže zvyknout na to, že je dospělá. Ráda jezdí šalinou a mačká domovní zvonky.

.....

Noční **

Skývou chleba vyškrabáváš
poslední zbytky noci
a Tvoje vrásky na čele
odráží modrá obloha.

Když města chodí pít,
ty sedíš doma za stolem.
Nerytmicky vyt'ukáváš
písmenka na psacím stroji.

Mý mládí prý neomlouvá
neznalost Tvojí duše,
když perem válčím
na srdeční frontě.

Láska je ticho.
A sem tam
tlukot srdce.
S klidnou ozvěnou.

Klaunská**

Světla výkladních skříní
i neonová záře z pasáží
už dávno soucitně mlčí.
A nad městem je obří mlha.

Jen poslední smutnej klaun
se drze vrací z flámu domů.
Upad mu nos a z tváří
se smyl falešnej smích.

Bude mít rád i tohle město.
Jen za trochu dešťový vody
a odlesk slunce ve vlasech
překrásný tanečnice Chloe,

Co ji miloval i kouzelník André
z Paříže provoněný váhavým
letným dotykem dvou dlaní,
když spolu randili pod Eiffelkou.

A klaun byl zas všem
jenom pro smích.

Jazz**

Chtěla bych kapku jazzu
v zakouřený kavárně.
Pak bychom mohli
pomalu tančit...
/bez podpatků/

Líbivý tóny saxofonu
se lehce rozplynou
v celým mým těle,
a ty mi řekneš, že už je pátek.
/tančíme dál*/

Sklenice vína,
a růže ve vlasech.
Náš poslední tanec,
než půjdeme spát.
/každej sám/

STYLOVÁ

WE MAKE LOVE? No... We have sex...

Budeme spolu spát.

/Protože mít sex
se u nás neříká.../

A já zase začnu
kouřit.

Abych byla
ještě víc
stylová

Prolžu se
až k pozdním
příchodům domů,
a vymyslím milión
„senzačních“ výmluv.

/Už potřetí./

Tvé prošlé slzy
ještě schovám
na horší časy.
/Vždycky může bejt hůř!/
/

Zejtra si místo mě
uvaříš černý kafe.
S mlíkem a kostkou cukru.
A pak zavoláš tý
blondýně od vedle.

Polibek?

Ne. Já se totiž
děsně bojím tmy.
A ty za světla nelíbáš...

Cvokhauz

Čtrnáctiletá holka, která by si ráda myslela, že chytá okamžiky, ale zatím ony chytají spíše ji. Miluje dlouhé procházky, haiku a hudbu od rocku po Chopina.

.....

Chci být kavče žlutozobé, co sedí na drakovi a oklovává mu šupiny

řeky sbíhají
z hor do kopců
po boku kozorožců

julské alpy

vápenec se tříští o oblohu
já na vrcholku
podobám se bohu

Vítr nad polem

Vítr nad polem

Už hnědá vůně
unavené trávy
syťí vzduch.
Podrážky se obalují blátem.
Pomalu mraky nabírají barvu
cuchají nebe.
Voda pod ledem
dává se do pohybu
a larvu
už nezebe.
Už slunce
začíná vybarvovat svět.

Kde je?

Každé jaro
slyším, vidím, čichám,
jak mě volají
rozbahněné cesty –
ptačí zpěv v holých keřích.
Vysoká modrá,
nehybná hnědá,
zakudlená okrová.

Chtěla bych mít křídla,
vyletět k mrakům
a vyzpívat si plíce do oblohy.
(Doufám, že mraky nemají hudební sluch)

Chodím po lese
a hledám myší díry.

Dívej se – nebo raději ne...

Lesklá hladina odráží jen vnější schránku –
zasněný úsměv, pobledlé tváře
oči, co zoufale se brání spánku,
a ošuntělé zbytky svatozáře.

Šíp vězí v ráně,
slepec prý střilet neumí –
zhnisala napadená tkáň
nemocí, jíž on jen rozumí.

Smích, který nařiká mi do ticha,
slídivé oči hvězd a lamp na ulicích
a měsíc, který žije, ale nedýchá
to vše za jemného doprovodu bicích...

Hrajeme si na pravdu, jak děti, co myslí si, že je nikdo cizí
nevidí,
daleko od lásky, měsíce a knih – a hlavně, daleko od lidí.

Třikrát zamyšlení

Ticho

Jsou chvíle
kdy celý svět
zrcadlí se
v kapce vody
a kolem tebe
se lámou
zvuky
noty
paprsky
tváře
body.

Napoleonky

Snad velikost
spočívá v tom
cítit se malý
s chválou
i beze chvály.
Pak tedy asi
nevyrostu.

Meditace

Na chvíli
byla jsem
sama sebou –
ale uletěla jsem si
jako ti ptáci
z krmítka.
jdu jim nasypat,
protože dávat
je stejné jako brát.

Ze sbírky: Odlesky

Dee

Věk 20, žena, píše většinou o lásce, je svá.

Publikuje na vlastním blogu www.bydee.blog.cz

Kdybych uměla

Kdybych tak uměla...

létat!

Létala bych si vzduchem
jako ptáci nad rozruchem
světa.

Kdybych tak uměla...

zazpívat!

Tak bych ti zapěla dvě slova,
dvě slova, co opakují dokola,
Tobě.

Kdybych tak uměla...

běhat!

Běželi bychom spolu, kde je ráj.
Běželi spolu na samotný kraj
světa.

Kdybych tak uměla...

zastavit!

Zastavila bych s tebou čas,
abych slyšela jen jeden hlas,
tvůj.

Kdybych tak uměla...

malovat!

Malovala bych dvě postavy,
jak loďkou projíždějí přístavy
lásky.

Ze sbírky: Víc než jedna láska

Derry

Věk: 29 let, žena, miluje tramvaje a píše především krátké povídky inspirované životem nikoliv vlastním.

.....

Čmáranice

„Když budeš chtít, počmárám pro tebe nebe,“ zašeptal jí do ucha po první společné noci. Usmála se na něj a přikývla: „Až budu chtít, řeknu ti to.“

Dívala se upřeně na zem a cítila, jak ji pálí oči s pocitem, že místo řas má malé střípky skla. Cítila se prázdná. Žádná radost, bolest, strach, žádný pocit. Nic.

„Ten růžovej svetr taky?“ Neslyšela. Byla daleko, v soukromém vesmíru jen pro dva lidi bez zpátečního lístku.

„Ptám se, jestli ten růžovej svetr taky?“ Lída jí šermuje před nosem kusem textilu. Zvedne oči a má pocit, že na ramenech nese tíhu celého světa.

„Ten mi... Dal mi ho k narozeninám, loni,“ polkne slzy a popotáhne nosem.

(„Všechno nejlepší k narozeninám, lásko.“ Předal jí dárek. Netrefil velikost, ale ona byla ráda, že si vzpomněl. O měsíc později jí vyčetl, že svetr vůbec nenosí a za další dva měsíce ji obvinil z nevěry jenom proto, že si ten hnus oblékla.)

„Nechci ho... Ne... Já... Nevím! Nevím!!“ Sestra se na ni dívá a ona cítí její soucit. Stydí se před ní a zároveň ji nenávidí. Nenávidí za svoji slabost.

„Vezmi mi jen to nejnutnější, abych...,“ hlas jí selže. Křečovitě sevře přikrývku. Není schopna vstát, není schopna myslet.

(„Zůstaneš doma, protože s tebou chci trávit víc času,“ řekl jí, když chtěla jít na sraz s kamarádkou. Uznala, že má pravdu. Přece ji miluje. Nikam nešla. On odešel o dvě hodiny později na fotbal. „Musíš mi dopřát víc volnosti,“ usmíval se, když jí v bytě zamykal.)

V ústech má sucho. Dívá se na dvě obrovské tašky, které do sebe polykají její věci. Uvažuje, kdy se všechno zkazilo, kdy vkročila do prázdna. Otírá si slzy, které jí na tvářích malují řasenkou cestičku.

Dneska se po dlouhé době nalíčila. Pečlivě rozetřela make-up, obličej si poprášila pudrem a rty vykroužila tužkou ostrou jako nůž. Cítila se jako šaman provádějící tajný rituál a srdce jí bušilo jako splašené, protože se bála, že přijde a uvidí, co nemá. Bylo to jenom soukromé kouzlo, které ji mělo vrátit na začátek všeho, kouzlo, ke kterému se uchylovala poté, co jí dokázal lásku.

(„To se maluješ pro něj, co?! Ty kurvo, já tě miluju a ty takhle!!“ Slíbil jí, že počmárá nebe. Počmáral. Její obličej. Pěstí. A to ani nemusela chtít.)

Nechce odejít, ale ví, že musí. Musí. Kvůli sobě i kvůli němu. Lída ji vezme za ruku. Propukne v hysterický pláč. Opouští ho a zároveň opouští sama sebe. Jde nikam a bojí se, o sebe, o něj.

(„Když mě opustíš, zabiju tebe a pak sebe, já nežertuju. Miluju tě, to přece víš, tak mě netrap!! Všichni jsou proti nám, ale neboj se. Nás nerozdělí!!“ Tehdy se začala bát. Opravdu bát. V noci pak s brekem volala sestře.)

Vyjdou před dům. Uloží tašku do auta. Čeká, že se jí uleví, ale ten správný pocit nepřichází. Je jako chycená v pasti. Neklidná, roztěkaná, rozbolavělá. Na těle i na duši. Zakloní hlavu a podívá se oblakům do tváře. Vytáhne z kapsy rtěnku a zkusmo udělá čáru. Nebe zůstane čisté, nepopsané.

„Měla jsem to vědět,“ pomyslí si hořce. „Měla jsem to vědět už tenkrát.“ Jenže nevěděla.

Zraněná

Tikot hodin. Zářivka osvětluje dveře a kreslí na ně stíny. Voda v konvici vře.

Jinak ticho a klid.

Otočí se k němu. Leží – klidný, chladný – oči upírá na strop.

„Kafe?“ Zeptá se.

Žádná odpověď. Ignoruje ji.

„No jo. Taky by tě nebylo, kdybys... Ale to je jedno.“

Podívá se na hodiny.

„Nechápu, co ti vadí. Co vám VŠEM vadí,“ vstává. Pohodí hlavou a rusé vlasy zazáří jako pochodeň v podzimmím slunci.

Muž nereaguje. Nezajímá se. Nezajímá ho. Podmračeně ho sleduje. Vysokého, černovlasého, trochu strnulého, ale stále přitažlivého.

„Jsi stejný jako ostatní!“ Vyčte mu. Kolik jich jen bylo? Deset, dvacet, sto?

„Já jdu k tobě se srdcem na dlani – nabízím se ti a ty? Nic. Nic!“ Hystericky se zasměje, zatímco si zapíná podprsenku, pak halenku a upravuje sukni.

Muž ji ignoruje.

„Nejsem pro tebe dost dobrá, co? Pro žádného jsem nebyla dost dobrá! Jo kdybych byla blondýna s velkýma kozama...“ Zadrnčení telefonu zastaví proud ženiných výčitek. Vezme sluchátko a zamračeně poslouchá. Povzdechne si.

„Jistě. Odpoledne to bude. Víím, že rodina čeká. Ano! ... Ne! ... Já víím... Sakra. Tak za dvě hodiny. Dřív ne!“ Vztekle mrští sluchátkem do vidlice.

„Shání tě manželka. Už se nemůže dočkat!“ Je sarkastická, našťvaná. A zraněná.

Hlavně zraněná.

Odmítnutí vždycky bolí. Rány se sice zhojí, ale jizvy zůstávají.

Dál a dál.

Obleče si gumovou zástěru.

Do ruky vezme skalpel.

Jistými tahy vede řez mužovou hrudí.

Tikot hodin. Zářivka osvětluje dveře a kreslí na ně stíny.

Jinak ticho a klid.

Takový, jaký bývá jen tady.

Na pitevně.

Ztráty a nálezy

„Promiň, ale myslím, že bychom... Vím, že sem vůl, ty seš pro mě moc dobrá. Hodná a... Čistá a... Taková... Já ti nechci zkazit život. Už se... Nebudeme se už vídat,“ řekl Patrik s očima přilepenýma k pravidelným žulovým čtvercům, které zdobily náměstí. Křečovitě jsem svírala lavičku a před očima nechala jachtu svých snů přeměnit na Titanik. Za týden jsem pak vyplakala celý Severní ledový oceán s pocitem, že musím umřít. Večer jsem roztrhala všechny fotky, smazala jeho céděčka, rozbila jeho dárky. Znáte to, první láska. Kurva jedna.

„Ano... Ano... Je v tom jiná, nešpehuje, nepodezřívá, nevolá mi do práce a nevyptává se! Nechápeš to? S tebou se dusím... Prostě... Chci to skončit a basta,“ z Davidových očí se nedalo vyčíst nic jiného než chlad. Vždycky, když se rozčiluje, srandovně našpulí pusu a pravou tvář mu projede nehezky tik. (Už ho takhle viděla jeho nová láska? A líbil se jí?) Pokrčila jsem rameny, to se holt někdy stává. Prostě lidé se sejdou a zase se rozejdou. Znáte to, druhá láska. Ta jediná a pravá. Kurva jedna.

Do třetice všeho dobrého, do třetice všeho zlého. Setkání, které je osudové. Kouká na tebe, ty koukáš na něj a máš pocit, že tenhle okamžik trvá dny, roky, měsíce, věčnost. Že vesmír konečně zaklepal na dveře a vklouzl do tebe a tvoří tvoji součást, jako by to bylo odjakživa. Přesně tenhle okamžik se snažím protáhnout na věky. Jenže i vesmír má svoje ale (a černou díru – svoji duši). „Víš, moje bývalá... Jo, přesně takhle... Čeká dítě a... Je moje. Musím se postarat... Nepodvedl jsem tě, jak to můžeš říct?! Nelžu... No, bylo to jenom jednou, jedinkrát, opil jsem se a... Věděl jsem, že to pochopíš, jsi moje holka (akorát žít budu s jinou),“ Honza mě nešetřil. Neviděl důvod. Popravdě řečeno, ani já ho neviděla. Jízda na doraz s prázdnou nádrží. Láska číslo tři. Kurva jedna.

Počtvrté to vyjde, dám si pozor, půjdu do toho s rozumem, žádné plýtvání city, jsem dospělá a snad jsem i dospěla, žádné pubertální vytáčky, žádné růžové brýle. Žádná bolest.

(HAHA)!!

„Nebudeme se dále stýkat. Protože... Prostě na mě nemáš... Chci jít dál a ty... Mi stojíš v cestě. Užili jsme si a to ti musí stačit.“ Nic necítím. Proč taky?! Jsem to já, kdo odchází. Jsem láska číslo čtyři. Kurva jedna.

A pak se nadechnu. Po dlouhé době. Konečně.

Devils_PIMP

Vlastním jménem František Podzimek, narozen 1987. Zabývá se (nejen) hororovou poezií. Celý básnický život obdivuje E. A. Poea a jeho dílo „Havran“. Dočkal se dne, kdy napsal toho svého...

.....

Havran

}

*Osamocen v divném stavu
nad životem lámu hlavu,
zrcadla života tíhy
v duši tvoří rýhy.*

}

*Šero podzimního vánku
lákalo mne do červánků,
prsty jako dráty
počítají ztráty.*

}

Hlava těžkne myšlenkami

*na to, jak bývali jsme sami,
Magdaléno,
to jméno zní tak hravě,
mizí temnotou v hlavě,
Magdaléno!*

}

*Vyrušen jsem z přemítání,
na sklo okna zaklepání
ozvalo se sic,
však jednou
a nikdy víc.*

}

*Kdo toho času u okna by stál,
i kdyby to anděl byl, nesmí dál.
Kdo jsi – táži se teď,
však zvenku žádná odpověď.*

}

*Zdál se mi snad ten zvuk,
když tu na okno
ťuk, ťuk, ťuk,
ozvalo se ono
zaskřípání okenic
jednou jen a nikdy víc.*

}

*Za oknem seděl onen host,
pojal jsem k němu nelibost,
jak noc a den,
jak temnota rán,
sedí tu havran.*

}

*Co chceš černý hoste,
hlas mi roste,
 pryč ptáku ze sazenic,
na to havran,
už nikdy víc.*

}

*Ve strachu jsem ihned byl,
ten tmavý pták snad promluvil,
v tu ránu jsem byl bdící,
otevřel jsem okenici.*

}

*Vešlo jak páv jeho peří,
černé jak když se šerí,
jsi snad anděl, či satan sám,
marně nad tím přemítám.*

}

*Co tu chceš, ty d'áble ptačí,
děsit mě nocí ti nestačí,
havran pohlédl na mou líc,
a jen řekl,
už nikdy víc!*

}

*Nechápu tvá slova, havrane,
co nikdy víc se nestane,
proč krákáš slova svoje,
ptám se, trochu se boje.*

}

*Havran načechral si pířka,
jak rakví temná sbírka,
když opustil od svých strkanic,
zaskřehotal do tmy,
už nikdy víc!*

}

*Tu pohár trpělivosti mojí,
v rovnováze už nestojí,
nevítán jsi, temný hoste,
opakuji ti to po sté!*

}

*Roztáhl křídla – snad tím vzruchem,
divoce plachtil vzduchem,
útočí drápy na mou líc
a volá do tmy,
už nikdy víc!*

}

*Šílenství mě obklopilo, šero,
jak tmavé jeho pero
bodají do mysli drápy ptačí,
slzy, prosby jim nestačí.*

}

*Roztáhnul se na duši stín havraní,
jak pohřební písně varhaní,
a moje duše v koutě tlíc,
nevzbudí se
už nikdy víc.*

}

Dott

Věk: 18, žena.

Opírám se o prchavost rosy

Jako malá víla
vznáším se v dýmu.
Stáčím se do klubíčka a plynu
tam, kde jsem zbyla –
v hlubinách tónů altsaxofonu,
já,
černobílá.

Tajemství chtíče

Napiš mi jen stručně ručně
dopis plný lačných vět,
jen ať všichni lidi vidí,
že nechceme střízlivět.

Říkáš si, že příliš šíliš,
všem těm bouřím chceš říct dost,
že z mých rtů, dlaní a klína
sněží svěží nevinnost.

Nemusíš se ale bát vstát.
Já vím, co ti nabízím.
Znám tajemství svého chtíče
a teď prahnu po cizím.

Pimprle

*Jsem ikonou před oponou,
balancuji na okraji
loutkaři s mou druhou tváří
hrají, září, předstírají.*

*Za dveřmi mě šírá víra,
že v těch jejich tajných rájích
vlastně chodit nezabírá.
Úzkosti mě rozkrádají,
hrají, září, vyhrávají.*

Rozpustilost

*Inspirováno fotografií Kurta Huttona „Chic Parisien“
(http://images.allposters.com/images/pm/PHD0357_p.jpg).*

V červeném kloboučku
sleduje po očku
na rohu kavárny
mladý pár rozmarný.
A v duchu říká si:
*„Ať už jsi, která jsi,
tvůj šatník musí být
bizarní maškarní.“*

evelína

50 + 1, ještě ne bába, ale žena, správkyně mnoha dětí, několika koček, tisíců knih a tolerantního manžela, která si jednou obestaví kachláče roubenkou, a bude chovat osla na severní výspě Plzeňska. Báseň, ne?

.....

***

Pojď,
půjdeme spolu spát ven.
Zbavíme se slídívých očí stropu,
utečeme žárlivému světlu lampy.

Pojď,
lehne na svízelovou mez
hlavou k obilí.
Budeme vonět chlebem
a dávat se budeme po krajíčkách
potem solených.

Pojď,
budeme na hvězdy volat jménem
a ony přiběhnou k našim rtům,
abychom je v polibku skryli

dnes
– tak jako tolikrát –
a zase poprvé.

Nespavost

Noc náměsíčná svými stíny.

V divoké řece plavou viny

a v temných tůních

tlusté štiky

vibrují

svými panoptiky

lásek a hrůz.

V půl třetí

blues

a rock

a regge.

Svědomy v černé lince jede

A žádné flétny sladkým hlasem

nezaženou ty štiky jasem.

Jen doufat smíš,

že je ti přáno...

Za chvíli

– možná –

bude ráno.

FallenAngel

Věk: 17, muž.

Lži

Probud' mě
a usni v mých lžích,
špinavých,
nechutných,
neskutečně zlých.

Najdi tu část mě,
kde udusíš můj smích,
má láska jest tvá,
je černá,
jako sníh...

...tak už mě vypni.

Scéna končí.

Střih.

Vločka

Kusy nebe
/zdánlivého/
ve větru
ženou se,
snad Bůh sám
neví kam.

Vtělil bych se do vločky
jen za ten pocit,
že bezstarostně létám
za větrem,
i když ze mě bude voda,
aspoň pro těch pár vteřin
byl bych pouhou bílou vločkou...

gabkin

46 let – muž ze znamení ryb, na slovech pluje životem chyb.

Poslední dotazník

V té frontě nás stálo víc.

Čekalo se až otevřou.

Zvláštní bylo, že nikdo nekouřil.

Pak zarachotil klíč

a brána do ráje se otevřela.

Vyšel ten s křídly a povídal:

Nový nástupy vyplní tento formulář a dostaví se po jednom do dveří č. 4.

1. jméno...

2. narozen...

3. pokřtěn...

•

•

•

47. mé vědomé hříchy...

•

•

•

•

•

...Šel jsem jako první, ostatní ještě psali.

V kolonce 47. : Já jsem žil.

Pátá sirka

Svíčka pátou sirkou vzplála.
Víš, asi špatnej kalíšek.
A tvůj hrob jak jeden z mála,
měl atmosféru dušiček.

Ty svíčky ráno zapálené,
ty povětšinou vítr zhas.
A týden asi potrvá,
než zapálí je někdo zas.

Jo, zajdu zase,
víš, že chodím mimo jiných lidí.
Dorostl jsem už tvému svetru,
jsem chlap, co se ze slz stydí.

Asi zajdu na vánoce,
ten nejlepší dárek dát.
Nikdy jsi se mně nepřiznal,
jak mne s dětmi vidíš rád.

Víš, i holky si tě pamatují,
i to, jak byls prima.
...byl prosinec 13.
v ten den mně začala zima.

GULI

Věk 47, muž.

Život, jak ho vnímáme, má dvě polohy – veselejší a méně veselou. Aby se dal žít, musí být mezi oběma rovnováha, a v tomto duchu jsou i jeho neumělé pokusy o básnění.

.....

Věční milenci

Už je to dávno, jednou se potkali,
život a láska cesty své protkali,
spolu se sblížili na jedné párty,
stále se líbali oba dva na rty.

K ránu se ztratili, jak láska chtěla,
pozor si nedali na vášeň těla,
znovu je spojila ta touha odvěká,
život se zapomněl zas v těle člověka.

Těhotná životem láska jde světem,
zkrásněla štěstím jak sakura květem,
slunce se den za dnem za obzor kulí
a lásce se pod srdcem život teď tulí.

Tak už to na světě kdoví proč chodí,
život se lásce v bolestech rodí,
uvězněn v žaláři lidského těla,
zbavený svobody na dlouho, zcela.

Zakouší bolest, radost i slasti,
pak volá o pomoc z té krásné pasti...
A znovu dva milenci někde se potkají,
znovu si cesty navzájem protkají.

Znovu se láska s životem spojí,
znovu ho pohladí a rány mu zhojí,
znovu ho ve sladkém objetí svede,
znovu si milého domů zas vede...

Ze sbírky: TANEČNÍK ŽIVOT

Má paní

U nohou vám klečím v prachu,
o přízeň, má paní, prosím,
plný něhy, touhy, strachu,
jen váš obraz v srdci nosím.

Za váš úsměv, paní má,
dal bych ďáblu duši svou,
lásku mou snad vaše zná
a nedá mi jít cestou zlou.

Když přijdou časy těžké, temné,
já budu při vás vždycky stát,
mně postačí jen dlaně jemné,
když můžou moje ruce hřát.

Však každá bolest v prach se změní
a vítr po kraji ji roznese,
to čas, ten věčný zloděj, plení,
však zlé i dobré odnese.

Miluji vás, paní moje,
život svůj rád za váš dám,
však v duši mojí planou boje,
naději zda v lásce mám.

Jediné slůvko ze sladkých úst,
jediný pohled hlubokých očí
dává mé radosti z bolesti růst,
snad štěstí do smutku... po špičkách vkročí?

Ze sbírky: TANEČNÍK ŽIVOT

Hrnek

Budeš mít vždy radost ze mě,
když mě budeš držet jemně
a ucítíš, že bys chtěla,
dotýkat se mého těla.

Povrch můj je pevný, hladký
a v něm čeká nápoj sladký,
přiložíš mě na ret svůj
a já budu jenom tvůj.

Ať tě v ruce vždycky hřeju,
ze srdce ti dneska přeju,
ať ti chutná nápoj z trnek,
ať běháš jak stádo srnek,
ať máš peněz jako zrnek,
to ti přeju já... a hrnek.

Ze sbírky: SRANDA MUSÍ BÝT

Hypochondr

Můj kamarád hypochondr jednou se mi svěřil,
že má asi na kahánku, abych mu prý věřil,
prý s ním zase včera večer ukrutný strach smýkal
a na hrobě chce mít nápis – JÁ JSEM VÁM TO ŘÍKAL!

Ze sbírky: SRANDA MUSÍ BÝT...

Chronoss

Věk: 45 vlastním jménem Jarda Chronoss Dědek, nenapravitelný romantik a snilek, muzikant, rváč a tulák mezi světy.

Modrošedé jitro

Do rukou vkládám ti své ráno
to abys probudila slunce
v neslyšných snech co křičí když nic nebolí

Klaním se rose když krvácí den
dám na tvoje slova... nesnít
propletu noc s korytem řeky kde spočinem

Ve dlaních držíš duhu
v černotě větvoví hvězdných drah
kde odpovědí je věčné bloudění

Kreslíš jitro paprskem červánků
v krvi se noří dnes naposled
do stromů vznášíš se na ptačích křídlech

...a pak se rozplyneš a do mých snů opět odletíš

Vzpomínka...

Sním... topím se v listoví tvých
dlouhých neposedných vlasů
...ve slunci se třpytí

Společně plyneme potokem času
spojeni nekonečnem v dotycích nesmělých

Tápu... v pohledech čarovných
krásných hnědých očí
které snad lani patří

Tak jako kdysi vznášíme se
...a padáme v rozkoši polibků

Nespím... v bdění i spánku šeptám tvé jméno
je mazlivé, hřeje i chladí
a vítězství značí

Vše co jsme žili darem nám bylo
tak jako chvíle v podivném čase
který patřil jen nám

jiBIGřiBUD

Radek Vymlátíl, 24 let, většinou píše poezii nespoutaných múz, když v něm přetrvává prázdno, whiskey, blues....

Tváře noci

za tváří noci
protkaná něhou nevšedních dnů
kdy v polospánku
(za pomoci)
kudrnatých snářů
všijme hvězdy do polštářů

pro tváře noci
noblesní souhry matných stínů
kdy v bezvědomí
(o půlnoci)
potulný zvoník přizná vinu
za hrst splínů

do tváře noci
vyryji obrys všedních dnů
pak naposledy
(z cizí moci)
zbarvená pírká havranů
rozeseji po ránu

Pro ni... ona ví...

vzkážu to větru... lukám a polím... řeknu to řece... říčkám i kalužím...

zazpívám to nahlas... polohlasem i potichu...

avšak píšu to pro tebe...

...sestřičko

(protože ty jediná jsi dokázala žít)

...

říkalas že svět je strašně jednoduše

prý pro tu lehkost stojí za to žít

mávla jsi rukou a usmála ses tak abych ti zase věřil

.

ted' mi tvůj černej úsměv zdobí kůži

a tvoje největší sny

jsou mé nejvyšší cíle

...

slétla jsi po břízách do polí

(přestala se bát)

jako rozjančení motýli

co zapomněli na chvíli

(si hrát)

pak už jen jednu vzpomínku

na tvé šaty v komínku

(a napořád)

kapičky s názvem přebolí

rozfoukat mezi topoly

.

.

.

(pak přestanem si lhát)

už nevěřím na tvůj úsměv

Anet

už vím

že svět je zlej

Blázni blázniví

Mysleli jsme si
že nás nikdo nevidí
za závojem nesmělých tahů
smělého štetce
vždyť
(jde to tak lehce)

...

Vzpomínáš
na večer z pomádových promenád
kdy vítr hrál na zakázané struny
když zazněl akord
„mám Tě rád“
na zastávce U Koruny

ta noc byla...
...jako kouzelnice bez triků

Vzpomínáš
na křídla z vlaštovek štěstí
co skládali jsme z papíru
(pak naneštěstí)
příboj začal hrát
na harfy z vlnobití
v zátoce
U Dvou delfínů

jen ty a já...
...dva nešťastně šťastní

...

Mysleli jsme si
že nás nikdo nevidí
za závojem nesmělých tahů

jen ty a já
(párek sebevrahů)
dva blázni blázniví

jen ty a já...
...dva neobyčejně obyčejní

Nevěrná

„...motýl
který přelétá z květu na květ
je nevěrný...“

shledala ho vinným
broučí rada
a utrhla
mu křídla

Jindruch

Vlastním jménem Jindřich Schwarz. Narozen 1965, přesto literární začátečník. Milovník života a všeho, co sebou naše bytí nese, byť to někdy není legrace. Na Psancích působí zcela náhodou od roku 2011.

.....

Žalářník

Když jednou něco řekneš,
když jen ve tmě tiše hlesneš,
slovo zhmotníš,
ani o tom nevíš
a je to na světě,
zabalené ve větě,
už to nelze zastavit,
některá slova
raději musíš uvěznit.

Probouzení

Probouzení

Jak dlouho jsem ti neřekl,
žes v mých očích hezčí
než všechny ostatní?

Dnes ráno jsem tě zas zahlédl...
zahlédl jinýma očima.
Pozoroval, jak se probouzíš.

Na hranici bdění
víčka se ti jemně chvějí,
zadržují sny, o kom jsou, jen ty víš.

Tvé ruce v klidu na peřině leží,
ach ano..., občas po tváři mě hladí,
vzrušují a svádí...,

teď spí...

A prsa? Teď vzdorují peřině,
skryta, jen tuším je...
Zas mě vábí: „Tak pojd' a polib mě.“

Tvůj klín, skryté údolí vášně a něhy,
tam zapomínám na svět,
v tom moři vzrušení ztrácí se břehy.

Psss... spíš a možná, že zrovna teď,
namlouvám si – mé tajné chtění,
že o mně, o mně jediném,
je to tiché snění.

Ze sbírky: Na každý týden

Úvaha o pubertě, sexu a psaní

Úvaha o pubertě, sexu a psaní... jen lehce se dotýkám všech témat z pohledu zralého muže, co však nezapomněl, jak krásně voní bezstarostný jinošský čas.

V mládí jsem měl pocit, že musím vykonat něco výjimečného, že jednou budu slavný. Když jsem byl v té nejhoupější pubertě, často jsem snil za bílého dne. Pustil jsem si rodinný kazetový magnetofon značky Grundig propašovaný z nedalekého Polska, jediný to kus elektroniky v kuchyni, kromě televize samozřejmě. Za zvuku hitů skupiny Eruption nebo Sweet linoucích se z jediného reproduktoru, s hlavou na stole a zavřenýma očima, jsem právě já byl tím zpěvákem nebo kytaristou – davy šílely a mně bylo hezky.

Na střední škole přišla doba „Travoltáků“. To zrovna dávali v kinech Pomádu a po městě se začali houpavým krokem pohybovat týpci v kožených bundičkách, s límcem nahoru a nagelovanými vlasy. Já patřil mezi ně. Myslím, že každý v tomto věku má pocit, že mu svět leží u nohou. Copak jsem mohl pochopit tátovy dobře míněné rady? Nemohl. Přesto jsem mu za ty dlouhé hodiny poučování vděčný. On teda poučoval jen, když jsem něco provedl. A to já rád a často měl prsty v kdekaké klukovině. Dnes vím, že neházel hrách na stěnu, jak často říkával, ale zasadil ty myšlenky na úrodnou půdu. Jen trochu déle klíčily, zavaleny tak důležitými věcmi jako přestavba Jawy 50 na závodní stroj nebo tábořením někde v divočině dva kiláky za městem. Ta Jawa mě dodnes mrzí. Když jsem se pochlubil nákrasy, jak se zbavit oplechování, vzbudil jsem vlnu veselí mezi právě přítomnými strýci a – jak jinak – nechal jsem se zviklat. Dodnes si myslím, že to nebylo vůbec špatné a že jsem zahodil svůj sen.

Neměli jsme mobily. Když jsem odjel v neděli večer na intr, byl jsem prostě pryč. Nikoho jaksi nenapadlo, že by mi musel něco veledůležitého sdělovat. Leda před Vánocemi mi zavolal táta, že máma chce sehnat kokos a kakao na cukroví. Máma nikdy netelefonovala, mohl-li volat někdo jiný. Když nám zavedli služební telefon a on poprvé zazvonil, tak se zhrozila: „Ty prosím tě, vem to, ono to zvoní a já nevím, co bych tam říkala.“ Teď má také mobil, ale většinou volám já jí.

Taky jsem byl zamilovaný. To jsem pak děsně strádal, kolik jsem toho potřeboval říci té vyvolené, ba co víc, potřeboval jsem být ubezpečován, že jsem zrovna ten jediný na celém světě, navždy, až

do smrti... To jsem pak psal i dva dopisy denně. A jak bylo krásné, když jsem našel ve schránce obálku nadepsanou tak důvěrně známým písmem. Většinou voněl, občas tam byl pramínek vlasů. A co za důvěrnosti papír unesl. Jiná doba. Poklidnější, lidštější. Ono každý vzpomíná rád na svá pubertální léta. Zdají se mu krásná, lepší než přítomnost. Je to asi logické. Člověk byl mladý, plný euforie.

Dnešní doba je jiná, jaksí uspěchaná. Není čas na snění a všechny ty milé drobnosti. Nestačím se mnohdy za celý týden zastavit. Ze všech stran na mne padají nabídky, upomínky, složenky, stravenky, výkazy, přiznání a hlášení. Když už je konečně večer, vypne se televize a já si vezmu knihu nebo si jen tak lehnu, pustím hudbu a chci si představovat, že jsem slavný zpěvák a davy šílí, zadrnčí mobil s nabídkou výhodného tarifu. Jsme zavaleni informačním odpadem a to důležité nám v něm často mizí.

Jen by mě zajímalo, jak budou na dnešní dobu vzpomínat nyníější junioři. A možná se naplní, jako asi v každém pokolení, slova Karla Čapka, totiž že: „Mladá generace má pocit, že s ní přichází lepší svět. Stará garda má pocit, že s ní ten lepší svět odchází.“

Kakuzu

Věk: 29, jménem Martin, píšící v osamocení světa.

Je tma, zatraceně

Je tu tma

před chvílí
přišel divný vítr
zavál zapáchající vzduch

Je tu tma

ruce pálí
zašleh asi plamen
zakřičím je se mnou veta

Je tma

hlava třeští
z tváře cosi stéká
v dáli kdosi pořád heká

celé tělo brní
v třísky kosti láme
a ... kde všichni k sakru budou
ani nepomůžou

A je pořád
ta zatracená tma

Bubny znějí

Zvuky se jen šíří
městským pralesem
v zádech mladých týdnů
hrajou píseň štíří
housle s železem
s melodií svitu

Bubny znějí na poplach

V rachocení hromu
temně rozléhajícím se
puklými skalisky
se tříští křišťál dnů
co se mění v ohnivý meč
v bolestech obřizky

Bubny znějí na poplach

Oči kryje záře
v barvách svého pekla
v propasti blankytu
zaryje pařáty
do tvé malé paže
křivého anděla
dřevěnou ulitou
vykreslí kastráty

A bubny znějí na poplach

kaplan

Jeho jméno zní Jan Fic. Svůj život zasvětil blues – hudbou, poezií, životním stylem i prací – zabývá se výrobou netradičních bluesových hudebních nástrojů.

Můžete ho nalézt na stránkách www.cigarboxguitars.cz

.....

Pravidla moštárny

Po střeších
tančí odlesk, nechytíš.

Věčné světlo
z kopce plane, nevidíš?

Nebývá
svaté, není na svíci.

Bolestí
v srdci touha hořící,

co spálila rozum, nevidí,
necítí, co přijde. Prosím,
starej se, Pane, o lidi,
ať láska není jenom cosi.
Ať nezmění se v suchopár
v ústech, orkán ve skráních,
ať nevymizí lásky dar,
ať nejsou z nás pohani.

V ruce svírám
střep z lahve bez moci.

Vidím oceán,

hladil hrany po nocích.

Proudy vod

rozmetají obavy.

Nevidím,

nevím, co mi připraví.

Snad zůstat sám, mezi
tisíci dveřmi, nemám strach.

Němí duchové vězí,

chodí po chodbách.

Srdce nemám v tuhle chvíli,

taky co bys po něm chtěl?

Ztratil jsem ho, když mě bili

a pak už jsem ho nenašel.

Proklínám

všechna probuzení ze snů.

Nečekám,

že snad vyplní se nám.

Odpouštím

všem, kdo křížili mi cestu.

Přísahám

– jsem šťastnej s tím, co mám...

Minuta do svítání

Ve tmě tupě házím hlavou,
snídám taktak v polosedu.
Rande s malou ranní kávou
a pár kapkami jedu.
Planu ve vymrzlých ulicích,
sám tančím v kolejích,
oči vyprahlé od mrtvých snů
na lampách visících.

Měsíc je tak ostrej,
že i ze skal teče krev;
pod viaduktem ve tmě
někdo tlumí cizí řev
(snad matka, která nemá
co své dcerce k jídlu dát,
snad bezďák, jehož nevěsta
nemůže zimou spát).

...a baroni, co jezdí městem
a všude z nich jde strach,
teď tlí si ve svých kárách
s děrami po stfelách...

Jiní se řadí jako ovce
za úsvitu při dveřích –
za pár drobných živou panenku
a nikdo nemá v tváři smích.

Toulaví psi ti lížou rány
a maskaru z podočí
rozpitou po dlažbě, kdes nechala
noc, kdys byla kdoví čím.

Teď se modlíš? Nebo pláčeš?
Má malá, snad nemáš strach?
Ještě pořád z oken skáčeš?
Topíš se ve výčítkách?
Víš, zbláznil jsem se pro tvůj
pohled zlomený,
tvý srdce sevřený,
s tebou učil jsem se snít...

...Tak už nech mě být!

kmotrov

Muž, 42 let, nikdy nepublikoval. Po vstupu na literární server „Psanci“ v létě 2012 se po mnoha letech vrátil k psaní poezie. Tento výběr pochází převážně z jeho rané tvorby ovlivněné folkovými a rockovými písňovými texty.

.....

Okna dokořán

měli okna dokořán
a tak v sobě měli vyvětráno
jejich skříně zely prázdnotou
a tak měli kam ukládat své štěstí
nebyli pro nikoho blízcí
nebyli pro nikoho vzdálení
sčítali vlastní samoty
na účtence milování
opřeli se zády o modlitebny zítřků
nechali si hladit vlasy větrem
zamávali padajícimu listí
a šli se posadit do poslední řady

Cesta

Chtěl jsem tě vidět, lásko, toužil jsem po tobě, věř mi!

Jenže na nádraží jsem potkal holku
a bylo mi s ní celkem fajn,
vlak mi ujel, a jestli jede jinej,
o tom nemám vážně šajn.

Chtěl jsem tě vidět, lásko, toužil jsem po tobě, věř mi!

Jenže chlápek, co mě sebral na stopu,
říkal, že jede na kraj světa,
a jestli se mi nechce s ním
„on the road“ v púlce léta.

Chtěl jsem tě vidět, toužil jsem po tobě, hrozně moc! Věř mi!

Autobus se plazil jak had skrz hory
a tam vysoko orel kroužil
a já mu náhle chtěl být blízko,
nemít nic, pro co bych se soužil.

Chtěl jsem tě vidět, lásko! Vážně! Moc! Věř mi!

Já přišel po svejch před váš starý dům,
slunce páliło, bylo k poledni,
dostal jsem chuť na jediný pivo,
z hospody zněl zpěv;
a oni řekli, přisedni.

Ohraná (životopis písně)

narodila se ve školním sešitu
rozcuchaného mladíka s dětskýma očima
mezi řádky neposkvrněné marnosti
vstoupil žádostivý vzdor

pak byla vykřičena proti nebi
protest proti bytí obžaloba vlastní samoty
proč tu nejsi? mám starosti
vysévám lásku na úhor

vysmívala se z prostoru
skákala panáka s dětmi po pražcích kytar
dostala maturitní vysvědčení
bouřlivě oslavila vítězství

objímala hradby milenců
tančila obkročák na večírcích unuděných tváří
měnila šat co politik přesvědčení
začali se přít o její otcovství

pak ji někde pomluvili
je to levoboček a má slavný dvojče za mořem
chtěla to utajit nabídla bižuterii
vysmáli se jí – klej si

skončila jako alkoholička
v nikotinovém hrdle starého harmonikáře
okopaný bufet na periferii
teskné umírání proč tu nejsi?

V neckách

vydali jsme se v neckách
směrem k ostrovu pokladů
obuti v čínských keckách
řešíme světa záhadu

do necek furt a furt teče
jsme vzteky celí bez sebe
od slunka do slunka v kleče
žehráme směrem na nebe

*rumu si dáme dvě deci
k tomu supermazácký kecy
lovíme z vody co přinesla
a pak zas osm hodin u vesla*

k obědu hrstičku fíků
a zabrat kormidlo na havaj
ze zaoceánských parníků
černí pasažéři nám mávají

opilí vzdáleným rájem
už nedokážem přirazit
v zátoce s palmovým hájem
a tam si v klidu žít

*rumu si dáme dvě deci
k tomu supermazácký kecy
lovíme z vody co přinesla
a pak zas osm hodin u vesla*

KubajZ

Muž, 20 let, věčně obklopený lidmi, a přece sám.

Když do postele

Když do postele, tak ke mně,
když hladit, tak jemně.

Když mluvit, tak šeptem,
když škádlit, tak žertem.

Když básně, tak naše,
když svádět, tak plaše.

Když líbat, tak dlouze,
když podlehnout, tak touze.

Když kousat, tak hravě,
když svlékat, tak dravě.

Když hřešit, tak celou noc,
když křičet, tak o pomoc.

Když končit, tak za chvíli,
když být slyšet, tak na míli.

Když zahřát, tak kůží,
když rozloučit, tak růží.

Dokonalost je nudná

Sedí, nenuceně, nohy křížem.
S ostatníma podobnýma z kurníku
si špitají o novém tanečku,
co se po něm hubne kilo za 5 minut.

Mezi větami okusuje mrkev,
nebo takový ten chleba z polystyrenu.

Působí sebevědomě,
snad díky tomu make-upu skoro barvy pleti,
nebo rtům, rudým,
nebo vlasům, žehleným,
nebo náramku, k výročí od bývalého,
nebo kouzelnému amuletu
ve tvaru růžové kočky.

Slovo předává jen občasně,
snad jen když si hrdlo svlažuje,
pramenitou vodou z jakýchsi hor a končin,
snad tam, jak je ta křišťálová studánka
a ten les, hluboký.

Směju se.
Když se na ni dívám, směju se. Tomu představení, divadlu.
Směju se.
Když se courám domů a vzpomenu si na ni, směju se. Tomu,
jak už oklamala i sama sebe a věří vlastním lžím.
Směju se.
Když píšu svou poslední prvotinu, směju se. Světu, lidem
a jejich absurdnosti.
Směju se.
Když usínám, směju se. Její nekonečné touze po dokonalosti.
Napadne mě: „Dokonalost je tak nudná.“
Podepřu to pár argumenty, přikyvují si,
pochválím se za tu větu,
usínám.

Na internetu, druhý den, vidím hromadu těch fotek,
jak je tam lidi dávají, aby jim ostatní záviděli jejich život.

Když jsem se včera smál,
ona zrovna nenápadně, na parketě,
pronikala do očí a myslí a snů,
krásných, upravených, voňavých mužů.

A když jsem se obdivoval,
svoji Větě,
seděla u stolu
v kole těch nejhezčích, nejvtipnějších,
nejpřátelštějších lidí světa
a vůbec to nevypadalo nudně.

A jak sem zrovna usínal,
sám,
šeptal jí nějakej narcis do ouška,
cosi ohromně chytrého až vzrušujícího.

Další pátek
jsem si oblékl své pruhované sako,
černobílé,
porovnal vlasy,
postříkal se jakýmsi zázračným sprejem,
omamným, ženypřitahujícím,
nasadil masku dnešního, se sebou spokojeného člověka,
a vyrazil jsem.

Přímo tam, k ní, k nim.

A tam jsem se bavil a pil a flirtoval
a vtipkoval a výskal a zpíval,
prý tančil a líbal a zářil.
A druhý den jsem byl na těch fotkách,
co nikdy nechápu, kde se vzaly,

a kdo je vždycky pořizuje
a proč.

Na všech fotkách jsem byl veselý, šťastný, usměvavý.
Jenom na jedné, poslední, jsem vypadal zklamaný, prázdný,
smutný.

To jsem si asi zrovna někde nechal svoji masku,
a když se tak dívám kolem sebe,
asi jsem si ji vůbec nepřinesl domů.

Musím se tam vydat zpátky ji hledat,
snad tam někde ještě bude,
snad mi ji nikdo neukrad,
bez ní bych zase trávil večer sám,
protože takových jako já není,
a když přece, tak je stejně nepoznám,
přes jejich masky
a oni přes tu moji
nepoznají mě.

Musím se tam vydat zpátky ji hledat,
snad tam někde ještě bude,
snad mi ji nikdo neukrad,
bez ní bych zase trávil večer sám
nad prázdným papírem
a s tužkou v ruce
bych vyhlížel múzu z okna.

Leslie

Osmnáctiletá studentka, vlastním jménem Eliška Obermajerová. Pozitivní vztah k básním si pěstuje již od dětství. Od té doby se ho snaží hýčkat, prohlubovat a prozkoumávat nekonečné možnosti, které poezie nabízí. Nutno podotknout, že s přibývajícím věkem se tato vášeň stupňuje.

.....

Ticho v jeřabinách

Mlčíme s nebesy

a prsty deště

mimoděk

hladí na duši

tajuplně modrošedé

Ty tančíš

v melodii větru

zahalena do nízkého slunce

s vůní jeřabin

Pak do mraků

tak trpkých po trnkách

stromy ti šeptají

svá drobná poselství

je čas jít spát

Ranní Praha

Po vrcholcích pražských střech

*po špičkách
přitančilo*

rozespalé ráno

*Tak plaché a studené
vonělo šípky
jinovatkou
a lepším zitrkem*

*pošimralo nás na zátylku
a já z něj cítila příslib pečených kaštanů*

/i když tvé oči byly tak smutné/

*potom jsme se milovali
a přes tvé rameno
zahlédla jsem hejna vlaštovek*

*letěly za teplem
sluncem
a za nadějí*

*Náhle
jsme oba věděli*

... není čeho se bát

Rozloučení

Vídám jen málo
tvých úsměvů a vlídných vět.
Copak se stalo,
že už nemohu ti vyprávět?

Nastává listopad
a naše city opadávají.
Ach, dlouhá tichá zima,
co nepřinese jaro.

Polibek na ústa,
polibek na čelo.
Poslední sbohem.

Ještě se krátce vpiju
do barev tvých očí,
než se mi ztratíš někde v mlze.
Dnes naposled.

Maminko, sbohem.
A sbohem, moje lásko.
Mrazí mne, však neoživiš,
co již odkvetlo.

Mlčení a vodopády a ostrý vítr ve vlasech.
Stejně je člověk v sobě sám.

Vyplnit prázdno o velikosti dvou srdcí?
To potrvá.

Vím, že zase jednou musí přijít léto,
jen přivoním si k jiným květům.
Však v hlubinách tůňky skryté ve stínu,
tam budeš bolet napořád.

Já stále marně hledám slunce
a vše, co vidím – první sních.

Povodeň

Zavírám oči
proti světu

tlačí mě na víčka
tíha dní
co odpluly

spolu s hřejivými dlaněmi domova

moje úsměvy
jsou nějak naruby

slzy padají vzhůru
neustálý déšť
myšlenek

bubnuje
zevnitř na mou lebku
/čekám povodeň/

proč nejde
zapomenout

přepłout ty rozbouřené vody bolesti

?

Tady a Teď
usnuli spolu pod deštníkem

/proč schováváš mi mraky pod peřinu?/

proklínám
podmořské proudy (pevnina v nedohlednu)

Lizzie

Slečna, 22 let, píše básně o okamžicích, o životě a o jiných kouzlech.

O odcházení

před svítáním

v kuchyni na podlaze
jen leží a otvírá se stropu

bílá jako stěna

mezi dvěma

světy

dočasně opuštěná

čeká

na večer

a

vyšší mety

O naději

černobílou syntézu slov
nejednou objímají uvozovky až do naha

vše je vloženo do naději

bez vykřičníků
bez otazníků

jsem zadržena spolu s dechem
společně s atomem lásky

a je to silnější než první milování
silnější než první pocit bezpečí

abych slabostí umřela na chodníku,
kudy jsi chodíval se svou první láskou

umřela neschopností
ubránit se lásce

ke klukovi,
co mění svět

O bláznech

Stretching prstů
tak blízko od srdce a tak daleko od
od
od
asi od tebe

Stránky deníků jsou prázdné
A netouží po lásce pastelek
po lásce která bude pálit navěky

Všechny dopisy schované v šuplíčku
Který zadržává slova a možná i pocity
ještě nevím
já chtěla bych se protáhnout na zábradlí
Našeho milimetrového papíru

Prívěšek s hvězdičkou
stal se talismanem a filozof otcem
a já byla šťastná
Když při obědě
Mi spadlo nebe na lžičku
/za maminku... za.../

Ať se mě už nikdo neptá
stejně to nepovím

Jsem normální...
Chci zůstat pod stínem jablka
napořád

a pod fíkovníkem je celý bláznivý svět

O tom důležitém

na naději záleží

protože udušené pocity neumírají

zůstávají na rukách

učí se padat

a pak zase dýchat jako motýli

na každém slově záleží

protože jejich osudovost mám pod kůží

s každým spánkem a dotykem

tančím s miliony životů

mezi štěstím a slzami

a

na lásce záleží

protože jsem potkala tebe

a jediné co dokážu

je

dýchat

jenom dýchat

loner

Věk: 42, muž, není básník, netahá sloky z klobouku.

Lítost v sevřené pěsti

Vzpomínka na vůni promarněného štěstí,
dotečky nicoty na usazené tváři,
víra v lásku v nás asi zemřela,
zůstaly lži v rozečteném snáři,

Biješ mě lítostí v sevřené pěsti,
křičím pohledem...
„To tys nám všechno vzala!“
Máme míň než nic, Ty i Já,
nevěra nás tiše okrádala.

Hosta jsi pozvala do svého srdce, těla,
já svlékal halenky z bělostných kůží,
loučení mě pálí v očích, ty ses celá chvěla,
vteřiny do konce, trny smutných růží.

Ze sbírky: (Bez)Vyznání

Nikoliv bez víry ve vyznání

Krásný kytky se netrhaj

Nejsem básník, netahám sloky z klobouku,
nesnáším loučení a nejsem vítací typ,
nevěřím v šestý smysl, ve zmatcích hledám logiku,
těšit se na Tebe? To nestačí, ale hned je mi líp.

Proč?

Zamáváš úsměvem, logika splašeně utíká,
nemá tu co dělat, teď je to o (po)citech,
šedomodrý pohled, krásně se mě dotýká,
proč mám chuť Tvé jméno psát(?) po(v)zdech?

Proč?

Protože společných chvil je míň než šafránu,
protože myšlenky u Tebe usínaj,
protože oči hledají zprávu po ránu...

Protože krásný kytky se netrhaj...

Ze sbírky Miniláska

Drobná myšlenková vyznání a doteky

Oči nechtějí uvěřit

Odcházíš,
oči nechtějí uvěřit,

Zůstaň
jednu tichou vteřinu,

Vnímej,
co nemohu vyslovit,

Byl jsem králem lásky,
Přivedlas mě na mizinu.

Odcházíš,
bereš s sebou moji důstojnost,

Podívej,
oči žebrají o tvoji přízeň,

Slituj se,
nemám nic než upřímnost,

Z úst hlas nevydám,
hrdlo mi svírá tíseň...

*Ze sbírky: Láska (ne)věrná
Je láska (ne)věrná? Království za odpověď...*

Budeš odvážná?

Přivinula ses k mému silnému tělu,
doteky rtů, ruce propletené na důkaz vášně,
těla se chvějí, spěchají k orgasmu po-spolu.
Je to chtíč? Je to láska? Je to vážné?

Spočítám pihy na Tvém bělostném těle,
políbím, kam nikdo nevidí,
vzývat tě budu láska moje, děj co se děje...
budeš odvážná, ať nám všichni závidí.

Ze sbírky: Modrá láska

*Najednou, až naše rty se setkají, najednou, budeme vědět vše,
najednou, tentokrát však ne potají, světu povíme, kdo jsme...*

Dotek

Natáhni ruku a dotkni se mě,
najdi všechna něžná místa,
proved' mě rájem a nešetři mě,
do očí se mi dívej zblízka...

Ze sbírky: Miniláska

Drobná myšlenková vyznání a doteky

LUKiO

33 let, muž. Neustále objevuje svět, když ho líbá múza, píše pocitovky, má rád minimalismus a sílu okamžiku... a neexistuje.

.....

Výběr z hroznů

Nevěřím na léto v zimě,
hadí spánek, když bdíme,
nevěřím, že studené nohy máš,
byl jsem včera u tebe... teplo těly svaž.

Tíhou zemskou nech ochutnat zrání,
bylo by načase podat vrchnosti dovolání,
bylas rudou kapkou archivního vína,
na rtu tě pořád nosím – snad klukovina.

Nech vlky výt v úplňcích na lásku,
v závějích utopeni věří jen na sázku,
že pro jeden krok je třeba udělat mňouk kočičí
a ten, koho není slyšet, ten jednoduše zakřičí.

Korkové zátky ti prozradí, proč štěstí sedlo si o kus dál,
utrhlí jsme mouchám křídla, to snad aby se nás osud bál,
výběry z hroznů tak chutnáme z povzdálí,
abychom se znovu narodili a v cizí krvi shledali...

Olejové skvrny

Duní ti v hlavě
ocelové pásy
prorážej asphalt
pronikaj masy

Dala jsi svý jméno
na kusy papíru
hadroví panáci
šatičky na míru

Provazy z bavlny
všichni jsou hráči
na Slunci zpocení
ke tmě se stáčí

Podojit dobytek
však bio jatka nehledat
něžnosti jsou přežitek
nechejme světy uvadat

Bez ptaní
bez dlouhých řečí
extra panenský k snídani
k večeri – člověčí

Lusy

Lucie Burešová, 14 let. Miluje psance a píše především poezii.

Sen

Ztrácíš se mi má hvězdo
a já Tě hledám pod pavučinou
svých posledních nádechů
a zpětných otoček
mého zapominání...

Smrt

Dnes a zde už se nebojím
jelikož má tvář ztratila cit
a srdce nabralo nádech mědi
i když to světlo
už ztrácí smysl
pro další svítání
mého znovuzrození
cítím se silná
z kapek pohrdání
té nekonečné mysli...

Makyna

21 let, žena, optimistka i snilek jež láká absurdno. Díla publikuje pro potěšení i úlevu duše, píše od 17 let. Moralizování lidí je její poselství :).

.....

Špatný vítr

Až Slunci budeš blíže
a z pádu strach tě pohltí,
připusť si marná křídla,
z olova a prokletí

Až budeš padat volným pádem,
s dopadem jasnějším nežli setina času,
pak možná zachytí tě vítr,
možná anděl najde ti trasu...

Venku v dešti

Navzdory dešti,
vidím Slunce,
ptáčci to nevzdávají,
zeleň se budí,
*v tu dobu tisíce lidí
se prostě nudí...*

Za oknem melancholie,
v duši mokro, kaluže,
*s tím ani deštník zachránce
ničehož nezmůže...*

A ty stojíš venku v dešti,
každá kapka tě líně pozdraví,
neutíkáš, nesmutníš,
mokrě nohavice,
bez kapuce,
možná zezelenáš...

milancholik

Muž, 33 let. Koketuje s poezií od svých 16, miluje život i muziku. Snilek, flegmatik, melancholik.

.....

Jak vychází hvězdy

Přijde krásná, tichá paní –
tvář jak uhel,
černý šat,
začne stříbro bez váhání
ze svých truhel
přebírat...

Na své šaty stovky mincí
mlčky hází
z truhličky.
To je, milé děti, princip,
jak vychází
hvězdičky.

Waltz (v G moll)

Věnované K.C. (Dívce v modrém)...

Jen pro nás dva hrají –
píseň jak ze staré desky –
a v našich očích ohně plápolají
tak temně, tak hezky...
Tak povědomě tóny kouzlí,
sotva na nohou se držet svedu.
Tak snadno řekne se, že chlapi jsou zlí,
jen já si pomoct nedovedu.

Až zapomenu na zlé konce,
až rozezní se ve mně koncert
a vzplanou mé myšlenky košaté...
Až s tebou vydám se, v touze víc vědět,
nejistým krokem po tenkém ledě,
tak, prosím, nešlap mi po šatech...

Jen pro nás dva hrají –
a vůbec nejsem unavená –
možná sním, snad jsem v ráji
a padla jsem tam do tvých tenat.
Tak rozmanité slovní hříčky,
kterými jsem ohromená –
vsadils pro mě do písničky
o touze, jíž cítí žena...

Až všechny své pochyby pustím k vodě
a ty se zachováš jak (s)prostý zloděj,
já vzplanu v tvých dlaních jak z pekla vzešlá.
Až s tebou vydám se, v touze víc vědět,
nejistým krokem po tenkém ledě,
tak, prosím, po šatech mi nešlap...

Text písně.

Nahrávka v MP3 ke stažení na www.bandzone.cz/milancholik

Přeju krásnou letní noc... (Dopis pozpátku)

M.

Přeju krásnou letní noc...

dva pohledy zaklesnuté v sobě
ruku v ruce srdce k srdci přimknuté
v tichu pod semšelým nebem
Přemýšlím jak by se kráčelo

Dvojicím dochází dech
nad osudy
Už se smráká

Vítej!

Holubi

Věnované K. C. (Dívce v modrém)...

Holubi pyšně zdobí střechy,
já doma sklesle snívám o oblacích
a téměř bez víry a bez útěchy
toužím se jednou vznést jak ptáci.

Pověz mi, holoubku můj sivý,
jaké je létat nad krajinou,
nazírat z výšky na svět mlčenlivý
a plout si vzduchem, s větrem splynout.

Lesknou se pírka dravých ptáků,
jak křídla protínají sluneční svit,
dnes už se umím vznést až do oblaků –
když mám to štěstí blízko u Tebe být.

Text písně.

Nahrávka v MP3 ke stažení na www.bandzone.cz/milancholik

Miro Sparkus

Muž, 24 let. Publikuje již od 17, dokončil tři básnické sbírky a také laboruje s fantasy a romány. V srdci je ovšem básníkem, který je buď opěvován, nebo nenáviděn. Žádný šedý střed.

.....

Modlitba

Sám Ježíš na dřevěném kříži
visící na stěně,
na ženu modlící shlíží,
ta v něj pevně... věří.

Hlava sklopená a ruce v sobě
tisknou se na čelo
a prosí o pomoc v těžké době,
tu cosi vešlo... do dveří.

***

Modlím se k tobě,
můj pane jediný,
za své syny v hrobě,
co ač nevinní... zemřeli.

Prosím, ať shledám se s nimi,
až svou pout' ukončím.
Prosím...

***

Po levici ženy zrcadlo stojí,
cosí v něm se odráží,
mdlé stíny, co se v obraz pojí,
a ten zaráží... její dech.

***

Děkuji ti, drahý pane,
za vyslyšení mého přání,
co má, ať se stane,
znenadáni... můj spasiteli.

Děkuji, že shledám se s nimi,
až svou pouť ukončím.
Děkuji...

***

Černá postava s kosou
dokončila své dílo,
po ženě s modlitbou,
tak zbylo... jen úsměvu na rtech.

Ze sbírky: Balady našich dnů

mr Scraper

Věk: 23, muž, píše pouze poezii.

Patentový úřad přání

vítr ho okradl o myšlenky
tak usedl do písku
a nakreslil si budoucnost
– *ze samých krásných dní* –
pak začal se smát

z kamenů po botách
posbíral všecken třpyt
a zasadil jasnou hvězdu
– *s vlasy barvy slunce* –
doprostřed obrazu

vzpomínal na noční tance
se vzácným druhem anděla
slzami zaplnil polovinu věků
– *na tvé jasné oči* –
vzpomínat se vyplácí

před večerem
odešel do říše fantazie
– *nechat si budoucnost patentovat* –

Tvůj domov

cesta zdobenou Ti vede branou
z kamene pilíře lucerna zářící
spadané listí sfoukal vítr stranou
kamenné sochy zbožně se tvářící

vítr přítelem Ti bude v smutku
listí na podzim Tě bude hřát
brána pomníkem Tvých skutků
kamenné sochy určí Tvůj denní řád

lucerna na bráně svítí a nikdy nezhasíná
spolu s ní množství světél vzpomínek
zapálil je zde ten co v noci neusíná
ze smutné lásky Ti daroval plamínek

kořeny stromu v sobě ponesou
slané perly očí plačících
těch kdo žít bez Tebe nesnesou
dnes tu na kolenou klečících

NoWiš

Má rád dobrou literaturu a poezii.

Je to, hm... šílený recesista? Jo... může být.

Má rád fantasy a sci-fi. No a když moc čte, má problém dostat se zpět na zem.

Pěstuje kaktusy (jiné rostliny by mu pomřely), i když rodiče jsou zahradníci. Oba.

Píše v Ostravě. Převážně.

Ano, výjimečně poetické prostředí.

Je mu patnáct. Ano ví, že na svůj věk píše skvělou poezii.

Ne, není egocentrik.

Je to skromný a milý člověk.

A docela pohledný mladý kluk.

A přirozený talent.

A neví, co to je interpunkce.

A nadaný lhář.

Už jste se ztratili?

.....

Z pohledu oplakávaných

Byli jsme mrtví, a přesto jsme utíkali,

– možná šelest kroků poslouchali –

Byli jsme mrtví, a přesto jsme tancovali,

– možná radosti si užívali –

Byli jsme mrtví, a přesto jsme se milovali,

– možná jsme nevnímali, že nám to zakázali –

Tak skrze smrt lepší život,

či smrt jsme prožívali

a živé jsme litovali

pro tu chabou vášeň,

pro ty drásající prsty, tak zuřivě držící se života,

Tak zuřivě držící se toho jediného.

Co je ke smrti – tolik nenáviděné – nakonec přivede.

Život hudbou

Skrývám tajemství,
Za mřížemi z inkoustových čar.
Symfonii,
Nezměrných vášní.

V úplňkových měsících,
Na stoncích,
Perem nakreslených,
Tajemství života.

Smysl bytí,
V kleci,
Jak nespoutané zvíře,
Když se tě zmocní,
Uvěříš,
A už se neprobudíš.

otazník

26 let, muž, poesie – vázaný verš, próza – reportáže.

Odsouzení

Jsou řeky čisté, bez zrníčka kalu,
co přijmout umí i nejslanější déšť.
Je smích, co má hořkou příchut' žalu.
Jsou slova, jak kulky samopalu.
Je pravda, však před ní stojí lež.

Jsme odsouzení, co procitnout se báli.
Jsme srdce, jímž marné činy proudí.
Nám patří úcta, milý pane králi.
Jen pro Vás my čestnou hru jsme hráli,
tak kdo nás a naše viny soudí?

Je snadné ptát se... mnohem těžší vědět.

Na minulost prší
a voda pravdu smývá
a ze dna lži jen trčí.
Jen král se neusmívá,
když vrah nad hrobem zpívá
a za slova se krčí.

Ač bílý šátek halí naše oči
a za námi je dlouhá rovná zed',
jen slova nejsou to, co světem točí.
A naše touha, jenž do zítřka vkročí...
No tak, pane králi, že by naposled?

Je těžké konat... lehčí jen tak sedět.

Místo vody padá krev
a budoucnost se tvoří.
Již utichá vrahův zpěv,
z nějž prázdná slova shoří
a krále nepokoří
rudá voda shnilých cév.

Je konec... konec bez naděje,
však budoucnost se na nás směje.

Je snadné střílet... mnohem těžší hledět...

Tak stůjte, pane králi!
Já ptám se jako prve.
Čeho jsme se báli?
Vody nebo krve?

Ze sbírky: Kapky deště

Linnéa

Kde jsi kvítku ze severu?
Kde se schováváš?
Jsem malíř, krásu neseberu.
Hledám pátý ze čtyř směrů
a Ty cestu k sobě znáš...

Jsi chlouba polárního dne
a malíř únavou už zívá,
zima do léta se nepodívá,
dva modré květy záhadné.
Tvá краса nikdy nepadne
do propasti okamžiků,
kde zní symfonie vzlyků
a barva času rychle schne.

Jméno od všech botaniků,
místo štětce tupý šíp.
Máš na rtech slova díků
a já v srdci ostrou dýku.
Já nemoh jsem Tě ztvárnit líp...

Kde jsi kvítku ze severu?
A či to bude vina?
Jsem člověk, život neseberu.
Ty jsi pátý ze čtyř směrů,
však krev to není hlína...

Vtom tichem prolét křik
Krajina oči nepřivírá,
po kořenech zeje díra...

Linnéa, jag älskar dig!

Letní závodění v Belgii (3daagse van de Kempen)

Letos o prázdninách jsme měli naplánováno, že se pojedeme podívat na letní olympiádu do Londýna s tím, že cestou zpátky projedeme Belgií a Nizozemsko. A jelikož se vždy před podobnými cestami dívám, kde že jsou v dané době zrovna po Evropě orientácké závody, tak mi neuniklo, že o prodlouženém víkendu 10.–12.8. se konají třídní závody na severovýchodě Belgie v provincii Limburg nedaleko Leopoldsbuurgu. Rozhodli jsme se tedy naši cestu zakončit právě touto akcí.

Vzhledem k tomu, že jsem v Belgii (ani nikde poblíž) až dosud neběhal, tak pro mě byly závody i samotné terény velkou neznámou. V propozicích se psalo o rovinatých otevřených i zalesněných terénech plných plochých dun, místy i písčitých. Ukázky mapy přitom vypadaly velmi pěkně. Z praktického hlediska pak bylo důležité, že pořadatelé nezajišťovali žádnou formu ubytování a bylo potřeba si ho zajistit samostatně. Jelikož je ale v okolí dostatek kempů, na které dal pořadatel odkazy, nebyl to větší problém. Trochu větším problémem byla ale skutečnost, že až do našeho odjezdu do Londýna se na stránkách závodu neobjevily podrobnější informace o poloze shromaždiště. Jedinou informací byla věta „vojenský prostor poblíž Leopoldsbuurgu“ a GPS souřadnice. Startovky a parametry trati jsem také necelých čtrnáct dní před závody hledal na internetu marně (seznam zhruba 350 přihlášených závodníků ale k dispozici byl).

S takto neúplnými informacemi jsme se tedy v pátek kolem poledne ubytovali v kempu uprostřed kempenských lesů nedaleko předpokládaného místa shromaždiště. Nejprve jsme sice shromaždiště hledali z druhé strany prostoru a dostali se asi na vzdálenost patnáct set metrů od něj lesem, ale po využití přítele na telefonu jsme ho už našli v pořádku. Značena byla samozřejmě až poslední odbočka z hlavní silnice na asfaltku vedoucí do vojenského prostoru...

Po bezproblémovém odprezentování na slušně vybaveném shromaždišti (tojky, velký stan, občerstvení, dětský koutek) jsem se pak začal připravovat na první etapu. V pěkně napsaných pokynech jsem se dozvěděl, že to bude pro mužskou elitu osmikilometrový middle v otevřeném písčitém terénu se závěrečnou lesní pasáží na mapě v měřítku 1 : 7500 s ekvidancí 2 metry od ukrajinských mapařů Bohdana a Romana Stramyků (dělali mapy na všechny etapy). Musím říct, že délka trati mi k disciplíně middle moc neseděla, ale na druhou stranu v plochých rychlých dunách se pod pět na kilák jít dá...

Poté, co jsem na šestnáct set metrů vzdáleném startu obdržel mapu pečlivě zatavenou v mapníku a vydal se na první kontrolu, začalo mi být jasné, že tohle minimálně pro mě pod pět na kilák nebude. Začátek trati (pomínu-li asi stometrové bušení hustníkem) byl v otevřených dunách, kde převažovaly 3 typy povrchu. Prvním byl písek, který byl velmi jemný

a tudíž pro ty, co na to silově nemají, velmi pomalý. Druhým byly světle žluté paseky, na nichž rostla vysoká tráva a vřes. Porost zde byl minimálně po kolena a místy i po pás, to znamená opět nic výrazně rychlého. Posledním typem terénu byly žluté louky, kde byla tráva mírně vysečena, takže nešla nad kolena a ve většině míst byla jen po kotníky. Zde se dalo celkem běžet, ale těchto oblastí bylo na mapě relativně málo. Co se týče mapové náročnosti, tak počet dun nebyl nijak velký a daly se snadno počítat stejně jako remízky a jednotlivé stromy snadno identifikovatelné na velké vzdálenosti. Jedinou opravdu těžkou oblastí byl jihovýchodní cíp mapy, kde bylo větší nakupení detailů a samozřejmě také kontrol. Po vyběhnutí z otevřeného terénu následovala lesní pasáž, o které jsem si naivně myslel, že bude letecká. Chyba lávky! Jednalo se o převážně březový dosti otevřený les s výrazným travním podrostem. V něm se sice vyšlapávaly pěšinky, ale ty vedly dost často úplně do háje a běh stejně příliš neusnadňovaly.

Celkově jsem si tedy na první etapě pobyl hodinku, přičemž při odečtení chyb bych moc pod 55 minut nešel. Závod se mi ale docela líbil. Nebyl extrémně mapově náročný, naopak fyzická náročnost byla značná. Nutné také bylo se trochu skamarádít s mapou, jelikož v ní byly, zvláště v lese, až neuvěřitelné detaily za běhu téměř nepostřehnutelné. To bylo jasně dokumentováno množstvím pomocných vrstevnic (po 1 metru) a například světlek a vývratů (značených proti našim zvyklostem černým křížkem).

Sobotní druhá etapa měla být klasickou tratí a až na malé výjimky se měla odehrát celá v otevřeném terénu. Použitá mapa měla měřítko 1 : 10 000 a ekvidistanci 2 metry. Pro elitní kategorii přitom byla připravena dvanáctikilometrová trať. Pro mě to přitom byla docela výzva, jelikož mě v noci potkaly záživací problémy a po několikanásobném nedobrovolném vyprázdnění žaludku jsem musel běžet téměř na lačno, což se projevilo tím, že na konci se ze závodu stal výlet. Začátek trati přitom vedl pasážemi použitými již včera, pouze postupy byly delší a výrazně jednodušší. Poté následoval hluchý světle žlutý prostor překřížený několika málo cestami o ploše více než 1 čtvereční kilometr, který bylo potřeba přeběhnout, což bylo zpestřeno pouze jednou menší písčnou dunou a kontrolou na starém rezavém odstaveném obrněném transportéru... Pak následovala hezčí, ale také docela jednoduchá pasáž v podlouhlých písčných dunách zpestřená smyčkou v bílém jehličnatém lesíku, kde se dalo i docela běžet. Závěr trati pak vedl světle žlutou oblastí s větším nakupením stromů a lehce bažinatým podkladem, přičemž posledních pár kontrol u cíle bylo opět v ze včerejška dobře známém březovém lese.

Celkově mi tato etapa nepřišla zdaleka tak zajímavá jako ta včerejší. Typický postup probíhal asi následujícím stylem. Podívám se kilometr před sebe (viditelnost na otevřené pláni byla až do aleluja) a najdu si výrazný bod, k němuž běžím (strom, remízek, výrazná duna, posed...), doběhnu tam a na posledních padesáti metrech dohledám metrovou jámu

uprostřed ničeho schovanou v půlmetrové trávě, přičemž pořadatelé mají kontrolu samozřejmě důkladně zašitou, aby to nebylo úplně pro blbý.

Třetí, opět klasická, etapa pak slibovala kompletně zalesněný (a vcelku zarostlý) prostor plný terénních detailů. Použita byla mapa v měřítku 1 : 7 500 s tradiční ekvidistancí 2 metry. Na mužskou elitu pak čekalo stejně jako včera 12 kilometrů. Vzhledem k tomu, že mě zařívací problémy neopustily a čekala mě desetihodinová cesta autem zpátky do Brna, tak jsem se rozhodl tuto etapu zabalit a jít se podívat jen na pár kontrol. Hned na začátek musím podotknout, že mě docela mrzelo, že jsem si to nemohl oběhnout celé, protože z toho, co jsem absolvoval, to podle mě byla nejhezčí ze tří etap. Běželo se ve smíšeném lese, který měl místy až pralesní charakter (popadané stromy, neprojeté cesty, hustníky) plným kapradí a borůvků. Byl sice velmi obtížně průběžný, ale na druhou stranu to nebyly žádné ostružiny ani nic podobného. V tomto lese se pak nacházelo velké množství plochých terénních detailů, na nichž byly kontroly. Síť cest byla sice docela hustá, ale cesty byly zarostlé a pomalé, navíc většinou rovné, tudíž k nějakému dohledávání se a odrážení nevhodné. Celkově to byla docela výzva, jelikož některé kontroly jsem měl problém najít i vycházkovým tempem. Na druhou stranu ale musím poznamenat, že jsem v mapě našel několik docela zásadních „chyb“, tedy alespoň podle českých měřítek. Například jeden hustník ve velkém semipenu byl zelený a otečkovaný a druhý úplně stejný vedle něj byl jen bílý a neotečkovaný. Stejně tak husté kapradí po ramena bych se snažil nějak zaznačit do mapy, zvláště když v něm hledám metrovou kupku... Zajímavé na této etapě také bylo, že na trati mužské elity byl motýlek, který všichni běželi ve stejném pořadí, takže vlastně neplnil svůj účel.

A jak na mě závody působily jako celek? Organizace byla na dobré úrovni, počet účastníků relativně malý. Jedna trať byla přitom vždy použita pro více kategorií (mám dojem, že celkem existovalo jen 9 tratí). V porovnání s našimi podmínkami něco mezi malými Běčky a velkým oblastňákem. Atmosféra vzhledem k tomu, že každý bydlel jinde, nic moc, přišlo mi, že i místní závodníci se spolu moc nebavili a po doběhnutí hned odjížděli. Použitá měřítková mapa byla zbytečně velká, klidně se mohlo běžet na desítky, patnáctky a desítky. Na druhou stranu bylo ale mezi účastníky velké procento veteránů, kterým se asi pořadatel snažil vyjít vstříc. Co se týče konkurence v mužské elitě, tak mě mile překvapila. Belgičtí elitáci jsou určitě kvalitní běžci a ve svých domácích terénech umí běžet parádně.

Na závody do Belgie se tedy rozhodně vyplatí vyrazit a vřele to doporučuji. Počítejte ale s tím, že terény jsou velmi fyzicky náročné a je potřeba si zvyknout na specifika místních map. Vhodné je přitom se těšit více na lesní závody než na otevřené dunové terény. A v neposlední řadě je možná vhodné vyrazit do Belgie závodit mimo vegetační období (například na Silvestrovské pětidenní), možná té trávy trochu ubude...

Prostějane

22 let, žena, studentka. Má ráda přírodu, poezii, hudbu, život.

37

Mám

třicet sedm hříchů
další stojí v řadě

Jsem bohatá!

Slunce v dlani
hladím
zítra vítr
osedlám

s rosou
štěstí
budu si zas plést

(jednou)

vrátím se
poslouchat
déšť

(šeptá píseň moře

Pampeliškám)

Zima

V botách mám mrazy
dávných zim
A kolik kroků
urazím
tolikrát se ohlédnu

Nedej Bůh
že se stanu solí
to už by bylo
dosti prosté
Ve větru
krutě nelítostném

nesu vám sněhy
loňských strání
pochybné ledy
jarních řek
při lehkém smilování
– tání
útulné teplo
žárovek

Noc

jen vzdušná lávka
ke svítání
do očí mlhu lže
i slitování

a bez noblesy
ořechem
rozlouskne ti dlaň

pro tajemství
větví kaštanů
kolébá víčka
nosí vůni
snů

Vlaková

Příliš úzká ramena
zmítají
pražci i výhybkáři

z tratoliště jízdy
pod okapy zastávek
zpět
a potom

v počáteční stanici
rozbřesklý semafor
rozevívá cestovatelům
stezky ve znamení rzi

trať pokřičuje pole
než vlak pronikne
břichem
dřív nepokořitelných velehor

Kam poděla se úcta
zčernalých topičů?

Klaníce
modlili se k páře
by jiskra
nezažehla chléb
v lánech opodál

Puero

Věk 26 let, muž. Puero píše moderní poezii milostnou, psychedelickou a futuristickou. Vyšly mu dvě básnické sbírky. Ve svých básních se zaměřuje na složitosti komplikovaného lidského vnímání světa.

.....

Kdybyryby

Kdyby ryby
byly raci
a ti raci
byli ptáci,
pak by ryby
bez pochyby
mohly s raky
lítat taky
nad oblaky
spolu s ptáky.

Že však ryby
maj' svý chyby
a že raci
nejsou ptáci,
budou mraky
jen pro ptáky
a ne ryby,
jako kdyby
byly ryby
spolu s raky
ptáky taky.

Ze sbírky: V(d)ěčný pacient

Rakůvka

Patnáctiletá osoba blíže nespecifikovatelné povahy na pomezí mezi šíleným psychopatem a milou vrbou. Miluje fantasy, rock a draky.

.....

Bezkrídla

Našla jsem kraj,
kde les oplýval jídlem
a řeka zpívala mu ukolébavku.
Obydlela jeskyni v horách
se stále vanoucím větrem.
Žila šťastně do chvíle,
než přišli dvounozí.

Les vykáceli a řeku zabili.
Na louce vesnici postavili.
Pozorují vše z domova
znavena žízní a hladem.

Světlo loučí.
Přišli mě snad zahubit také?

Křídla mi utrhl
a na krk dali řetěz.
Vedou mě dolů jako nějakého mazlíčka.

Vysloveno s opovržením a hněvem.
Snad mě tam čeká jen smrt.

Všichni se radují, smějí se
zbavené pýchy, hrdosti.
Vemte si prosím mé šupiny na zbroj,

trny na šípy, kosti na zbraně,
jen už mě nenechte takhle trpět.

Osud však určil jinak.

Uvázali mne ke kůlu
a chlubili se tím.

Já však neuronila jedinou slzu,
protože mé dračí oči mi to nedovolí.

Raphael

Věk: 24, muž, naslouchá hejnu malých myšlenek, které se z něho derou na povrch a snaží se je zachytit do slov dřív, než se rozplynou.

.....

Půjčovna těl

Lukas Moodysson – režisér, jehož filmy jsem si zamiloval už na první shlédnutí, jelikož mi ukazovaly, že svět tam venku často dalekosáhle přesahuje má osobní trápení. Náctiletá Lilya, kterou matka nechala napospas šedému světu, zatímco sama odjela za vidinou zářivého života v Americe, mi přirostla k srdci napořád. Tenkrát jsem si liboval, jakého undergroundového tvůrce jsem si pro sebe objevil, teď bych se stejnému zařazení zasmál, ale má slabost pro tvorbu tohoto Švéda se silným sociálním cítěním zůstala. Když jsem zahlédl jeho jméno v programu olomouckého Metropolu, mé srdce se sice nerozbušilo, ale ucítil jsem nutkání vidět jeho poslední počín na velikém plátně. Sám, i to je úděl touhy.

Na tyhle filmy by měl být zákaz vstupu bez doprovodu. O výsledné dojmy by se totiž měl člověk podělit s někým dalším, popovídat si o špatnosti světa a všechnu tu tíhu pak spustit v objetí. Venku přšelo, špatné znamení, a já se chtěl před kinem otočit a ztratit večer jiným způsobem v suchu svého pokoje. Vidina dalšího večera se slečnou prokrastinací byla však dostatečně děsivá a déšť se v jejím stínu stával nicotou.

Do předsálí jsem dorazil včas, od začátku filmu mě dělilo celých deset minut. Nemělo smysl jít už do sálu a mlčky tam v příšeří čekat. Postával tu jeden kluk a starší žena. Nezávisle na sobě nejspíš na někoho čekali, na rozdíl ode mě, jenž čekal na *něco*. Nesměle jsem se přidal k jejich stepařskému číslu a kroužil kolem stolu, kde se povalovala halda nejružnějších letáků. Vytáhl jsem nejbarevnější z nich. Reklama zlínské zoo plná samochvály a nádherných fotografií, tam bysme mohli s tou „mojou“ zajet, až přestane pršet a bude pěkně. Při pohledu na obrázky tropického skleníku mě spolky představy sluncem prosycené blankytné oblohy, zářivých papoušků posedávajících na větvích palem a nás dvou...

„Nazdar.“

Zvedl jsem oči. Co tu dělala?

„Ty chodíš do kina sám?“

V okamžiku jsem projel okolí očima. K pokladně směřoval snědší muž s nějakou slečnou. To by odpovídalo, byla tu nejspíš s nimi.

„Nikdo se mnou nechtěl jít, žejo,“ pokrčil jsem rameny.

„Jo a proč ses nezeptal mě?“ její úsměv by se dal přirovnat k baterce v ruce policajta u výslechu. A já vlastně nevěděl, proč mě nenapadlo zkusit jí napsat.

„Netipnul jsem tě, že by tě takovejhle film moh zajímat, je docela smutnej, víš?“ improvizoval jsem.

„A máš kapesníčky, abys mi mohl půjčit?“

„Nevim, jestli budou stačit.“

„Jdem pro lístky?“ ohlédla se směrem k pokladně.

V obrovském hledišti se těch několik dvojic lidí ztratilo jako hvězdy na nebi. Netuším, kolik jich tu mohlo být, ale nebylo to ani hodně, ani málo. S největší pravděpodobností bych na ten film nešel, kdybych neznal předešlou tvorbu Moodyssona, a tak mě těšilo, že tihle ho buď znají anebo se zajímají i o jiné filmy, než o beztvorou hromadu blockbusterů a romantických komedií z Hollywoodu.

„Nahoru?“ zastavila se slečna.

„Jo,“ přítakal jsem. „Ale ne, až úplně, tam jsou ty dvojsedačky.“

„Se mě bojíš?“ rozezněl se kinem její pronikavý smích, který protnul zvuk trailerů. „Tssss.“

Měla pravdu, bál jsem se jí. V paralelním světě mě k sobě natěsno přitáhla hned, jak jsme se potkali v předsáli. V tom světě odděleném tenkou průhlednou fólií, jsme nepochybně zamířili do poslední řady. Jenže tady jsem neměl zájem pokoušet sílu své vůle. Tu svoji jsem miloval, nebo jsem tomu aspoň věřil, nebo v to doufal, přál si to... Jenže ani ta „láska“ mi nedokázala zavřít oči, abych se nedíval na jiné ženy. A mozek jako ruční brzda dřel přes zuby a stejně jsem se úplně pozvolna téměř nezatelnou pomalostí pohyboval vpřed. V každém dalším okamžiku se rodil další nový paralelní svět a ve všech jsme končili v objetí, jen v tom opravdovém tady a teď jsem se tlustým lanem, vypůjčeným z jednoho z těch světů, pevně přivázal ke své vlastní sedačce. Bojoval jsem jen proti sobě samotnému.

Byl to smutný příběh, jednotlivé linky byly sice poskládány trochu násilně, ale právě v jejich protikladu se stávala jasně patrnou paradoxnost tohoto světa. Zatímco jedna matka umírala touhou po svých dětech na druhém konci světa, jiná svého syna pobodala nožem. Zatímco jedni se živili prodáváním své důstojnosti, druzí nevěděli, co s penězi, a kupovali si nejrůznější zbytečnosti. Co má hodnotu v jednom světě, je

v druhém jen obyčejnou bezcennou tretkou jako třeba pero ozdobené proužky z mamutích kel. Svět má špatný smysl pro humor, to je jasné, ale co s tím? Snad jen větší zájem o druhé a víc objektů pro nás.

A ta slečna po mé levici brečela. Paradoxně smíchem, a i kdyby ta scéna vůbec vtipná nebyla, ona by na to měla plné právo, to jsem se dozvěděl v liduprázdném sklípku, jehož dveře se otevřely na dnešní večer jen pro nás. V pozadí hrála stažená Abba a my si opatrně navzájem odkrývali nitra. Z té hloubky uvnitř ní, ze všech těch jizev po krajích, se mi udělala závrať a já se propadl do jednoho z paralelních světů. A všechno, co se dělo pak, byl už jen sen.

Jak jsme si tak povídali a já ji poznával blíž a blíž, napadlo mě, že pod mladistvou maskou s širokým úsměvem se občas skrývá vrásčitá tvář s propadlýma a bolavýma šedýma očima. Možná, že právě ti, co se tváří, že pobrali všechno neštěstí světa, jsou ve skutečnosti jen pouhým odrazem mnohem krutějších bolů jiných lidí. A možná, že je to spíš tím kontrastem, že i navenek vždycky zářící energický člověk je ve skutečnosti zevnitř sužován žhnoucími uhlíky přímo z pekla. Mám pocit, že ta slečna naproti mně dobíjí všechny kolem, a přitom sama čeká, že někdo z nás ji alespoň zlomek té energie vrátí. Kolik moci má obyčejné objetí? Lidé by se měli víc objímat. Mí rodiče to nedělali nikdy a teď mi to chybí. I když se to snažím naučit, nemůžu setřást pocit, že jednou svoje vlastní děti nebudu schopen obejmout.

Ten koktající číšník v oranžovo-rudě chladném podzemí, musel slyšet většinu z našich rozhovorů. A nám to bylo jedno, stejně mám dojem, že sem přišel z jednoho z těch paralelních světů, a proto ještě ani nedokázal pořádně mluvit. A nebo jsme my přišli posedět někam jinam. Ten bar byl průsečíkem realit, podobně jako v knize Peklo od Jasutaky Cucuie. Dveře nešly pro nezvané hosty zvenčí otevřít a to mohlo znamenat, že my dva jsme sem byli někým pozváni, abychom se na tomhle magickém místě na okamžik dokázali zbavit alespoň zlomku svých trápení. A mnohem spíš to pivo, co jsme pili, bylo silnější než obvykle a v kombinaci s filmem, který jsme viděli, určilo směřování našeho večera.

Pršelo pořád už několik dní, zem nejspíš musela spolknout všecken zakyslý déšť, aby zase na pár dní mohlo rozplynout šedé nebe. Ještě před měsícem bych dešti děkoval, že nás sblížil ve skrytu deštníku, dnes... Věděla, že mám přítelkyni, i já to věděl. A zároveň jsme oba věděli, co přijde přede dveřmi jejího domu. Moje alter ego kdesi jinde teď sklání hlavu k zemi a nechává po ní stékat davy kapek a já teď píšu tuhle povídku, přestože mě páli jizvy na rukou. Bolest prý uklidňuje.

Ucuknul jsem, ale stejně mě políbila. Řekl jsem, ať toho nechá, ale přesto jsem neodešel a s deštníkem v ruce tam postával dál. Nechtěl jsem to, ale zároveň mě zajímalo, jak to bude pokračovat. Děšť bubnoval na deštník. Nedotýkal jsem se jí, jako by tam ani nebyla. Kdybychom ji nějakým filmovým trikem mohli vystříhnout, vypadalo by to, že jen tak postávám na dešti a přemýšlím. Nepohyboval jsem dokonce ani rty, i když její jazyk lačně kroužil kolem a jako d'ábel ve formě hada mi nabízel pro tuto chvíli zakázané. Zachvěl jsem se touhou, kymácel jsem se na hranici a šíleně mě to táhlo na jednu stranu. Noc se rozplyne a kdo se to doví? Je to jen sen, jen dávný splněný sen.

„Měl bych už fakt jít,“ ucuknul jsem před dalším d'ábovým výpadem, on však beze slova útočil dál.

„Chci jen tvoje tělo,“ řekla pak. „Na hraní.“

Ta slova mi přišla směšná, ale můj úsměv blednul, když se mi začaly promítat obrázky mé přítelkyně. Svědomí někde z kouta mojí hlavy hlasitě křičelo, že už tohle se přece nemělo stát. „A když už se to stalo, je přece jedno, jestli to potrvá o pár minut víc,“ oponoval jsem mu, JÁ. Přítomnost přítelkyně se zdála být vzdálená za sedmero horami a sedmero řekami.

„Dej mi patnáct minut,“ řekla a znovu hladově skousla mé rty. „Pak se rozloučíme.“

Neřekl jsem ano, ale ani neodešel...

Seděla v taxíku, usměvavá jako vždycky. Její rozpustilé chování si muž vedle mohl vysvětlovat jako přímou cestu do postele, bez překážek. Jenže, co mu dalo právo se k té představě upnout natolik, že mu nakonec nevadily ani překážky, ani červený osmihran s nápisem stop?

Zprvu poetický detail na silnou ruku a kolem ní obtočené dlouhé hnědé vlasy je nastříhnut s detailem řvoucího obličej. Kdyby se teď filmový pás zastavil, sám o sobě by měl ten obrázek silnou expresivní výpovědní hodnotu, jenže promítačka neúprosně posouvá jednotlivá okýnka na scénu, kterou bychom nejradši ani neviděli. Několik diváků vpředu se zvedá a odchází, ale ani tohle nedokáže mou koncentraci narušit.

„Já už to nechci vidět podruhé,“ nakloní se ke mně.

„Nemůžeme před tím jen zavřít oči,“ říkám rezolutně, ale ona mizí spolu s ostatními. Já to musím dokoukat, musím to vidět celý.

Onen muž, kterého nenávidím a v momentálním rozpoložení bych dlouho nerozmýšlel, co mu udělat, zmizel z plátna. Otáčím se dozadu k promítací kabině, ale promítač na mé prosby o přetočení kousek zpátky nereaguje. Vstávám a sedačky přede mnou se rozestupují a vytvářejí

přímou uličku až skoro k plátnu, jako by se bály mé zuřivosti. Vybíhám, jak nejrychleji to jde, a jedním mohutným skokem se vydávám vstříc obrazu. Svět se v okamžiku přetáčí a jako bych dopadal do bazénu. Dokonce cítím i namodralou vodu všude kolem.

O setinu později stojím na rozlehlém náměstí. Překvapuje mě, že nejsem vůbec mokrá. Fouká chladný vítr a nikde nevidím žádné lidi. Až pak zahlédnu vlající černý plášť statného muže. Sklání se, ale ne proto, že by mu byla zima, objímá ženu. Její dlouhý ohon hnědých vlasů vystřelí do větru a dál se tam třepotá jako hejno úhořů. Muž ji líbá na čelo a odchází a ona za ním ještě dlouho hledí, mě si nevšímá. Nejspíš mě ani nemůže vidět, do téhle reality totiž nepatřím.

„Bolest ti dokáže ulevit,“ sklání se nade mnou. Ruce i nohy mám přivázané k posteli. Snažím se pohnout, ale její smích mi prozradí, že jsem skočil na lep satanovi.

Je zvláštní, že teď jako bych přímo sdílel její pocity, když má jít do školy. Malá roztomilá holčička s copánky a vzorným držením těla. Tanečnice, která sklízí na pódiu bouřlivý potlesk a na druhé straně dívka, jež za to všechno platí v závistivém dětském kolektivu. Bolest opravdu dokáže ulevit, ať už naše nebo cizí. Stejně jako těm dětem, kterým ke štěstí stačilo cizí neštěstí.

Ostří žiletky proniká do hedvábné kůže na zápěstí. Do její i do mé, jsme teď spojeni v bolesti. Její minulost a má současnost. Její prsty se lepí od krve a ona se usmívá jako malé dítě. Paradoxně mě to neděsí, tohle není scéna z horroru a ona mě nechce zabít. Je to spíš zvláštní rituál, jehož hutná atmosféra dokonce tlumí mou bolest. Stal jsem se woo-doo panenkou a ona teď skrze mě mučí své trýznitele, ne mě.

Svlečený jsem jen já, ona odložila pouze kabát. Dokonce ani výstřih mi nic neukáže, ale přesto cítím vzrušení. Teď už ne jen tam dole jako na začátku, rozběhlo se odtud do celého těla jako hejno rezatých mravenců. Její zasněný dech, mlaskání. Měla pravdu, nechtěla mě, ale jen moje tělo. Na první pohled vrchol povrchnosti, ve skutečnosti pravý opak. A já dokonce ani svým jazykem nepůjdu poznat ten její, já totiž nejsem já, zůstala jen forma a obsah zatím z druhé strany pokoje pozoruje tu bizarní situaci a má dostatek času přemýšlet.

Zatímco má milá nic netušíc spí, já jsem se propůjčil téhle zrůdnosti. Tělo a duše se rozdělily, má duše přece zůstává s ní. Zároveň to ale ona mysl nedonutila mé tělo utéct. Jen kamarádce pomáhám zbavit se tíhy, kterou nese na zádech. Nedělám přece nic. Ale užívám si to. Jenom alibisticky se uklidňuju tím, že to mohlo skončit jinde, kdybych vyvinul nějakou aktivitu.

Slničnica

Vek 27 rokov, žena. Vlastným menom sa volá Kristína Štefániková. Píše prevažne poéziu, ktorú od detstva miluje. Má rada zvuk huslí a klavíra, vôňu starých kníh a jari.

.....

Na krídlach motýľov

Uletieť tak na motýľích krídlach,
ďaleko, tam, kde hviezdy majú sídla.
S vetrom vo vlasoch súťažiť, ktorý
z nás tam bude skôr – slobodu
si dobre strážiť – miláčik,
Ty inej dvor!

Na istý čas usadím sa
v súhvezdí Orion
– možno svoju tvár
ukáže mi On...

(Ten Pravý)

S Tebou / bez Teba

Pavučina mojich snov
je riadne zamotaná.
A život učí ma, že vždy
sa nelíže len smotana.

Navštívím planétu Slniečnic,
kde si budem lízať rany a piť
slzy z vlastných líc.
Občas budeš mojím hosťom
– jediným mostom s
pozemským životom.

Ten francúzsky film
včera v kine
bol s titulkami.
(Kto je na vine?)

„Krásne voniaš.“

To túžbou po Tebe a
zvyškami nádeje, že
ma opäť pobozkáš.

(Po francúzsky)

?

Pasovať k niekomu tak, ako k Tebe.

Ešte aspoň raz
bude to snád' tak –
nahováram sama sebe.

Opäť chytím dúhu do dlaní
a slnečný lúč ma viac nezraní.
Opäť zažiť bezváhový stav
aj napriek tiaži siločiar.

Doletieť ku vlastnej galaxii
a všetky sny tam vo dvojici
premeniť na krásnu skutočnosť;
– zámer je to čistý.

Pasovať k niekomu tak, ako k Tebe.

Čo ak to už možné nie je?

Zo zbierky: Slnku

Už aby to bolo!

Koho trápí Homérova slepota?

Okrem mňa nikoho?

Na géniov sa dnes zabúda...

Chcem povedať Ti mnoho.

Čo ak ma nepochopíš?

Jedného dňa sa vedľa mňa zobudíš
a budem mať v brušku Tvojho syna.

Vtedy každé ráno tuho objím ma.

**...aj napriek Homérovej slepote,
natruc všetkým vojnám vo svete...**

Strakatý pes

David, 20 let, básně a krátké povídky.

Nohy od bláta

Z poloprázdných ulic
a poloplného místa

mizí něha.

To podle toho,
zda jsi, či nejsi
optimista.

Prý si ji chyt'.
Někde tu běhá.

Po stehnech jí stéká
bělavá nevinnost,

jak v momentu odhodí šaty
i svou ctnost,

kdy nohy má celý od bláta,
jak bloudila v ulicích.

Někdy první, jindy dvacátá...

Občas slzy.

Anebo smích.

Je v oceáně velryba?

Probudit se,

takhle k ránu,

je jako slyšet celý život
oceánů

a snažit se ho přimět
k pohybu.

Když se budem snažit,
najdem v něm i **velrybu**.

A ta nám bude troubit
na pozdrav!

Tlupu mečounů sledovat
místo zpráv

a tajně doufat v to globální
oteplení,

kdy poměr pevniny a vody
se asi brzo změní.

Počkám si na to,
ale teď jdu snít.

Je jedna ráno, tak prosil bych:
Nerušit.

Březnová blues

A mně se chce tak spát
Spát
ve stínu tvých vlasů
a chtěl bych nahlas bědovat
že ztratil jsem tu krásu mezi svými druhy

Ležíme tu spolu snad na konci světa
a pod očima kruhy
s blues co zní tam kdesi v dáli
s tóny jara možná léta
a my se jim však kdysi smáli

a pak zavíralas svoje oči
s tou hnědou barvou tabáku
co nikdo si nevším možná jen já
a z pár dalších chudáků
že všechno končí tak nějak brzy
a my dva mohli
klidně spát

i přes paprsky březnového slunce
a mý hořký slzy
sbohem našim promlčeným láskám
dát

a s nimi i tu lidskou špínu
stovky let při tónech tvého hlasu
miliónkrát umírat a k tomu přijímat těžkou hlínu
a doufat v opětovný východ kyanidového Slunce
aspoň krátce
spatřit krásu
nových stínů postav na rohu

Dobrou noc
spi sladce

Já nemohu...

Černobílé slzy akvabely

Trocha páry
a viditelný dech.

V prázdné místnosti
hrají na poslech

mou myšlenku,
jak moc jsme nedospěli.

Popřu
onu milenu

a taky slzy akvabely.

Přičemž v těchto bílých zdech
změním i tu svoji vinu.

A pak stoupnu si
do vnitřku kruhu,

kde z nálady
a pervitinu
vykouzlím z ní
černobílou stuhu

a vyplním jí
všem čtvercům vnitřky.

Pro trochu páry,
viditelný dech
a **naději**
na lepší zítřky.

taron

Věk: 36, žena, píše převážně poezii. Miluje lidi.

Tišina na obzoru... Stáhnout plachty... Spustit kotvu!

Hledám kupce
na bolavé nic co je někde
tam v hloubce
opuštěného názvosloví
mého těla
mé tváře
a kdo ví
možná jsem měla

svůj stín

ve vzduchoprázdném plachtoví
co bez větru
se brouzdá v zátoce Tichomoří.

To věčné čekání
snad vzbudí i vzpouru
a můj obdiv
ke vzbouřencům

a dokud má Santa Maria nepokoří
přiliv a odliv
mého nadání
mých vlastních nesmyslů

neskončí noc a nezačne svítání...

Černá mlha

Mé srdce puklo
a rozprášilo se na tisíc kousíčků
jež mi zanesly celé tělo.
Je to osud... tak to být mělo!
A ohníčky pálí žár je obrovský
všude
dostal se až na plosky
noh
pod kůži a prsty
pálí mě duše a myšlenky
horké jsou mé rty
do všech žil se rozlévá
vroucí obleva.

Rozmazlená?
Ne můj milý...
jen cítím bolest v každé buňce těla.
Já kus sebe... jen tobě
dát chtěla.

Ale jsem jen malá ustrašená Taron.
Co si nechá nadávat.
Bolí mě odmítnutí
ale nejvíc tvůj vyzývavý smích.
Černou mlhou jsi na mě dých.
Bolí to bolí.

O bláznovství

V závějích mých bolavých rán
za úsvitu hedvábných zvěstí
jakoby v ústrety
pekelných bran
mezi dva světy

byl hnán

můj pocit štěstí...

A v pavučině blýskavé rosy
se třepetavě proplétá
ledovým královstvím
ten kdo prosí.

Čistý čirý cit
jakoby pro nás byl
pouhým bláznovstvím
jenž chce sice každý mít

leč popírá

že by kdy o něm snil...

Zrnko naklíčené pšenice

Ty jako maličké zrnko naklíčené pšenice
co nedostalo šanci vyrašit
budeš v mém srdci uschováno tisíce
let
já už tu dávno nebudu
ale ty budeš stále žít...

Má láska tě ochrání
mé tělo zahyne
s nicotou splyne
ale v čase zrání
(a to si má mysl neplete)
Tvé... teprve rozkvetě!

Proč?
Padls mi do oka?
Ne!

Miluji s nevýslovnou láskou
a všichni to vědí
tys přece prvotní otázkou
k mé budoucí odpovědi!

traken

Šestnáctiletý mladík z Českých Budějovic. Vlastním jménem Vašek Křenek. Zatím nic veřejně nevydal, ale jak on rád říká: „Co není, může být.“ Miluje historii, ale žije současností...

.....

Truchlení (nezapomenu)

Nejednu noc pro tebe jsem probdil.
Nejednu slzu pro tebe jsem prolil.

Nikdy nezapomenu na úsměv tvých rtů,
na tvé oči, co jsou jako křídla motýlů.

Nezapomenu na tvůj krásný hlas
ani na tvé vlasy husté jako klas.

Nezapomenu na tebe, lásko má,
co krásná si jako luna.

Svůj smutek utápím ve sklenicích vína,
že svět jsi opustila ty, krásná balerína.

Ten, kdo tvé srdce umlčel,
zaslouží si smrt a hněv včel.

Proč jsem nemohl být v tu chvíli s tebou
a dluh smrti nezaplatit třeba sebou?

Ale mrtví už bohužel nikdy nevstanou
a jen vzpomínky a bolest v srdci zůstanou...

Toulavej pes

Toulám se jak toulavej pes,
rozlehlýma ulicema tohohle města.
Neměj o mě strach. Mě to nesloží.
Já sem z jinačího těsta.

A jak se tak toulám
městem sám a sám,
viděl jsem už toho,
klidně něco povím vám.

Co já viděl příběhů
o pití a sázkách.
Co já viděl příběhů
o nešťastných láskách.

Ale někdy si přijdu
uprostřed toho všeho dění,
kde není kousek času na zasnění.
Jak lebka prince Hamleta,
co je sužována otázkami
a co se o ní všichni baví
jen a pouze s nadsázkami.

A víte co?
Mě už to nebaví.
Stát tu jak starej hrnec,
co na plotě rezaví.

Tak se vydám domů,
do svého lomu neštěstí.
A budu v něm hledat
alespoň malý střípek štěstí.

Třeba na mě vykoukne
z pod rozestlané postele
nebo ze skříňky na nádobí.
Kdo ví, kdo ví...

TualKraplak

26 let, žena.

Kristina Cinterhofová.

Pane, jednu cukrovou vatu

Neuvaříš kafe.

Neptáš se, jestli to bolí.

Čicháním ničíme si životy.

Venku ten vzduch, víš?

Jako když se říká NE a opakuje se to.

NE.

Vysvětlování není pro mne.

Ať už je to krásný nebo jiný,

bodá to ve stejném místě.

Nevíš o něm.

Včera zakláněla jsem hlavu a dívala se do tmy
a kejchala...

a hvězdy šeptaly mi, že naivní holčičky

SE NESMÍ POTOM DIVIT!

Brečet a smát se dohromady. Ničí.

Divil by ses?

Zavřela oči a třpytky na řasách voněly jako chtěná cukrová
vata.

Nesladíš.

James Harries

Víš, ona ve vlasech nosí motýla,
směje se nějak jinak a voní po vanilce.
Chutná jako med, ale sladší...
A když zpívá, když zpívá, rve mi vnitřek.

A NIKDY BY NELHALA.

A ještě se stydí a tváře má červený,
chut' vykat, slečně.

Stačí číchat a utíkat, kam si myslíš, že bys měl.

V očích něco, co potřebují všichni v tobě
a rozpustila si vlasy, dejchá, víš?

Víš, jako když dýchají svobodní lidé a
hvězdy z nebe se jim snesou do očí...

A TY SE ZTRATÍŠ...

...v tom hlubokém vesmíru všech nevyřčených emocí.

Milovals.

Mayská princezna

Samotný štěstí na dně skleničky dopijíme každé den,
vlasý do copánku a pak stříhnout –
neboj už se!

Hvězdy na nebi jako návod na žítí a přes den si porad',
MAYSKÁ PRINCEZNO.

Nač chápat tolik věcí, není to tak složité,
silný kafe je prostě silný a kdo není divokej, není divokej.
Prsty od kouře, když nabíráš nás a otáčíš dlaní vzhůru,
nespadni, když zakláníš, a já?

nepočkám.

Kožich po bábě, studenej schod a šest Bohémů v žilách,
který podřežeš.
Není to tak složité.

Jsou tajemství, co mají dva konce a já znám ten třetí.

AMYGDALA

Vanilková stehna, rty od malin.

POKUSUJI SI.

Vábení milenců za hranice jejich možností,
vzlétnout a nepadat.

Chut' cigaret popírám, jejich vůni ve vlasech.

Na kůži pot, leskne se.

MNĚ. TOBĚ.

Popírat den, probouzet noc.

Prosit měsíc a stahovat si hvězdy.

Poděkovat si navzájem a odcizit se.

Hrát si na bohy a nic o nich nevědět.

Opít se, nevnímat realitu,

snad jen tušit, jen tušit.

Být dospělou, vidět ohňostroje vysoko,

přesně tam, kde jsou stejně všichni.

Hodně možností a málo odvahy.

Já a ty a naše...

...nedospělé večírky s prasknutými balónky.

valemart

Věk: 44, muž, píše, jak říká: „Své niterné pocity jako odrazy vlastních prožitků.“

.....

Snad...

Je pošetilost?
Ránem rosou
jen tak...
úsměv květům věnovat

V duši... v míru
V tichu sebe sama
jen tak!
Pro právě tuto chvíli

Dlaněmi stín bránit
Nestát... sebe všanc dát
Jen tak,
pro pár slov... riskovat

Okamžik s Ráchel

V krůpějích stínu
K ránu odcházíš
tichou branou

Pro střípky doteků
nechej zvony
I ony touží snít

Na chvíli v čase
staňme se lesy
a polím rána přejme

...v tomto životě a na této planetě

Skromná

Prošel jsem včerejškem
Chodec zaprášený
Cestami mnohými
s plamínky v očích

Něco málo Tebe
kousek sebe
Možná i krajíc chleba se solí
ve stínu pod slovy

Přichází ozvěna
kroků slov pravdy i přání
Měsíc ulehl s vírou
v příběhu všedních dní

Ráchel

Stojíš a padáš
Ležíš a sténáš
Prosíš a proklínáš
sebe chlapče...

Proč je pátek 13. a proč nebe není modré
Nad městem Davidovým se slunce zastavilo
Jsme všichni ve Tvých rukách
Dnes Syn i jeho kat po boku jdou dál
Slunce's nám rozžal stojím v chrámu a dávám se Tobě

Proč je tma v žilách a v srdci hoře
Proč život klečí před oltářem a proč je v rukách prázdné
Proč mám v hrdle dusno a zrak je deštěm zahalen
Včera radost a dnes jen okamžiků sen

Kráčím tam kde Sion se rozléhá,
dovol vstoupit dlaním písku nabrat
u Zdi sebe se vzdám

Když svou pýchu jsem z uzdy na trysk
Když hloupost jako vtip na odív
Když dny miji a nic nepochopeno
Tehdy vše již je řečeno...

*„Hvězdu na čele máš má Ester – Hvězdu na čele máš víš
– Oheň v srdci máš má Ester – Vodu do rukou nabíráš“*

Viviana Mori

21, žena, ta, co říká: „Nebásním, jen tryskám.“

Milostný dopis

Napíšu-li ti
obyčejný milostný dopis,
nepochopíš, že i přes bouřky a marnost deště
přijímám tě,

vložím-li tam duši,
tak všedním dnem si tě protnu
milostně, vždyť miluji tě,
má duše se stává absinthem.

My oba víme,
že moře nezůstává stejné,
vezmeš-li mu jen jedinou rybu,
proto napíšu-li ti
obyčejný milostný dopis,
najdeš v něm slova: Zůstaň
nejenom něžný,

tvoř dál,
i kdybych tě neznala,
tvé básně by oživily mrtvé stromy,

tvé oči, ta skrytá síla,
jak zdobí ji většina tvých řas,
stéká jako vodopád, nespočítám jich,
to řasy jen spočítaly bolest

a mámvost tím vším si prošla,
tak jako tvůj strach,

musím-li ti obyčejně
napsat i o něm, bude to znít tak:
Se mnou se neboj,
boj se jen mě,

už po malé chvíli
chybí mi se tě dotýkat,

alespoň slovy,

tak kdo ví, co bude,
až postojím blíž,
co když mé prsty,
budou chtít hledat,

co když mé rty,
se rozutečou

a jazyk zapomene,
mluvit?

Se mnou se nechvěj
chvěj se jen ze mě.

...

Napíšu-li ti
obyčejný milostný dopis,
neodkryji se, jen zůstanu nahá

pro tebe i ubodána zraky cizích lidí,
postojím ti v šeru – nejistě,

abys neviděl moc, ale nahmatal.
Abys věřil, že nezlomím se tíhou deště,
vytvořím duhu jenom z očí,
poskytnu domov ze svých dlaní,

pak odešlu-li ho vůbec,
zbude mi doufat,

že dýcháš a jsi
šťastný.

Dítě, které jsi neznal

I.

Dříve ten kojenec
měl na hlavičce psáno „nedýchat“,
odebrat matce a neřít ani:
Podívejte se na to famózní dílo!
Možná je to naposledy, kdy váš zrak hoří opravdu „něčím“!
Kolik dní asi ležel v inkubátoru?

Aby ho v budoucnu učila zažít alespoň jednu radost
jen živá voda z čajových lístků,
poezie samoty a ve škole
nikotinová svačina v zimě u zábradlí...

—
Uběhl rok, dva, tři,
čtyři a půl,
kdy do zrcadla pro fialové rty se ani nechce dívat
a pak ty vzpomínky!

„Tati, pojd' me místo lepení cihel a chytání ryb
kreslit úsměv do hlíny a obtiskovat na tváře.

Víš, teď už bych opravdu moc a moc
chtěla mít sourozence.“

I vítr tenkrát doplnil otcův vzdech.

II.

Dříve ten kojenec
spal v náruči s nadějí, že uslyší tlukot srdce napořád,
to příznivé buch buch jen z hrudi své matky
a kouzla pod lustrem tančila čardáš se světlem.
Jen chytit se jich malou ručkou
dosud čistou bez jizev patnáctých let...

Doufala, že vrátí se
do doby, kdy může sedět na klíně svých předků
a zase smát se nad fotkami,
přestože každá půlnoc je klíč k dalšímu životu...

—
„Za dobrotu na žebrotu!“
Křičela matka, když dívala se do očí své dcery
jakmile vpadla do dveří

s vůní náruče dospělého muže.
Zbylo jen tiché „Nech!“ a „Odpust!“.
Tak se minulost rozešla se svědomím.

III.

Dříve ten kojenec
lehce přivábil motýla, aby mu z prašných křídel
setřel pohádku mládí.
Za ty večery si jednou za čas
ta malá duše koupila brusle a letěla po nábřeží,
těsně u kostela, kde nestraší...
Opravdu ne, říkal to kdysi tatínek.
...nese náruč květů na kamení,
kde babička, děda, strejda – úsměvy nevrací.
Jen na znamení se snese modré pírkó z břízy,
hlásek volá:
„Ještě několik kopečků chmýří sojky
a vystavíš si doma záblesk modré duhy,
kde volnost a snění vrhají myšlenky na vítězství,
když pohádky odešly z tvých rtů a nemoc nedovolí, aby se četlo
plynule a s láskou...“

—
Tak malé dítě vylezlo z propoceně peřinky
a k tváři vedle zašeptá:
„Hlídej mě. Dnes poprvé otevřu oči.“

IV.

Dříve ten kojenec
zasnil se a maloval vlásky tichého štěstí
bez ostychu levou rukou, aby pokoušel svou náladu
uhnízdit se v bílých rámech
svých schoulených možnostech
jak usmát se a přežít,
když budoucnost tam vzadu
odchází se svítáním
a rodiče
již tiše uvnitř chtějí zašít víčka...
...s věnováním lásky
svojí dceři.

Šito do ticha

Jen u něj jsem zažila,
co je to polykat těžkopádný slzy, když v sobě svírám muže,
když žízeň zmizí, ale chuť zůstane pořád po jeho psaných slovech,

ty básně mne živily přes všechna možná klišé.

Jen jeho i mé dny byly dny s básněním a z propadliště.

Kvůli němu bych za noc tisíckrát převlékla rty
a střídavě na nich živila mlhu,
abych neublížila Slunci ani Měsíci,

a kdyby jen věděl, jak ze mne pít,
tak možná bych jen
s malou špetkou studu upekla koláč s vzorkem nahoty
a řekla, že i my jsme pořád tak nějak zaobleně v sobě skrytí
a máme stejné dluhy,

nebýt jen lhářkou z oblohy...

Díky němu jsem věděla, co je to smích,
když učí hlasivky trylkovat po létu,
ačkoliv kaňky pršely na účet mládí,

bolest zmizela, však touha bude pořád pít z naší číše,
připomínat vesmírný žár v horském údolí,
prosít a ševelit,
abych ukončila spaní té lásky,
obtiskla všem na psí tlapky úhly slastných šlápějí,
co jsem prošla s ním...

A hlavou kopírovala pohyb hladiny, která se vrací k břehům,
aniž by on s pár hezkými obrazy

změnil věčnost...

A přesto v těch jeho dnech jsem mohla tušit,
že i samota
zná v závojích slastná oblaka,
že mysl má své rakoviny, jen nepoví jak léčit,

dělil nás ten závoj dávno prošlých let,
ba ani tak nic nekončí...

Jen díky němu znám to datum, kdy ptáci pláčou v orlojích,
nevíru labutí, co uhynuly kvůli změnám v jeho hlase,
veškerá krása souzněla s jeho očima,
vím,
že červánky v nich nikdy nevyhasly,

jen s ním tu, a zároveň i bez, si lesy vyplavují cesty
a requiem srdce
ob notu krouží kolem negližé
šitého do ticha,
s průvanem stočeným k bosým nohám
milovat oblohu nestačí
ani koloběhu sfér.

...

A to tango se mnou tančí
pořád jen déšť.

VKate

Věk 21, žena, píše především poezii.

Vílo

Slož svá křídla na mé tělo
Já budu tvým pohledem na svět
Když oslepí tě zmámená vílo
Pod tvým polibkem píši závěť

Připoutám si tě ke kolejím
Vlaky ty nechám zastavit
A ty zjistíš to, co já vím
Že bez tebe už nechci žít

Roztáhni křídla, zahal tělo
A nechej odváť hlínu z polí
Odpověz mi krásná vílo
Proč milování tolik bolí

Připoutám si tě ve znamení
Co lehkost mou mi zaručí
Bolest změní se do kamení
Když mám tebe v náručí

Den už končí, moje vílo
Za chvíli se vytratíš
Mně tu bude smutně milo
Pusto prázdno stále blíž

Vílo! Ach má zmámená vílo!

Připoutaná

chci ti napsat na dobrou noc
abys věděla, že mám zájem
abys věděla, jak moc
mě mrazí při pouhé myšlence
že v nedopité sklence
leží vyschlé slzy
poznačené rájem

stáhnou své protesty
zruším své přísahy
smutně se zahledím
do hvězd Mléčné dráhy
na srdci šelesty
ty nikdo neposlouchá
když v posteli se otáčím
už asi po sté

jde mi to po srsti
anebo proti?
když vůle má krotí
můj život na fregatě
tvé dávné opratě
s ostruhou do slabin
máš mě v hrsti
za zvuku karabin
potomka Prométhea

Vladan

věk: 54, muž, píše sci-fi a fantasy povídky a úvahy zaměřené na přírodu, náboženství a politiku.

Viry, viry, samé viry

O virech víme, že patří mezi původce nemocí, že napadají bakterie, rostliny i živočichy včetně lidí. Ovšem to sloveso „napadají“ není tak úplně správné, protože evokuje aktivní činnost virů. A tady je potřeba. Jsou viry živé organismy?

Pokud se domníváte, že jsou živé, pokuste se vyjmenovat, co odlišuje „živé“ a „neživé“. Zjistíte, že viry vesměs splňují to „neživé“.

Například: vir se aktivně nepohybuje (unášá ho okolní prostředí – vzduch, voda, krev...). Nemá žádnou látkovou výměnu (nepřijímá „potravu“, nevyklučuje). Dokonce se ani sám nemnoží, k tomu využívá hostitelskou buňku. Nereaguje ani na žádné vnější podněty, snad s výjimkou jediného. Vir je totiž tvořen jen genetickou informací (DNA) s proteinovým obalem na povrchu. Ten proteinový obal funguje obdobně jako „klíč“. Když vir (vláčen prostředím) narazí na buňku, která má v povrchové membráně kombinaci atomů odpovídající kombinaci atomů proteinového obalu (klíči), pronikne virus do vnitřku buňky a jeho DNA se napojí na DNA buňky. To vše je ale založeno pouze na „chemické podstatě“. Buňka poté začíná produkovat kopie viru a následně umírá. Dá se říct, že vir je takový kamikaze – zabije buňku a tím i sebe – pokud jde něco tak málo živé jako vir vůbec „zabít“.

Nyní se objevil výzkum, který možná úplně změní naši představu o „živých“ virech. Vědci zkoumali bakterii *Enterococcus faecalis* žijící v našich střevech a zjistili, že pokud bakterie narazí na zdroj potravy, začne sama vytvářet bakteriofágy, což je označení pro viry napadající bakterie. Bakteriofágy můžeme přirovnat k „inteligentním“ nášlapným minám. Když se k nim přiblíží bakterie (jiného druhu), bakteriofág do ní pronikne a zničí ji. Protože před zničením bakteriofág zajistí, aby napadená bakterie sama „vyrobila“ další nášlapné miny – repliky viru, je to z hlediska vedení (chemické!) války tak vysoce sofistikovaná zbraň, že si o ní naši vojevůdci mohou zatím nechat jen zdát! Proč to *Enterococcus* provádí? No proto, aby ochránil zdroj potravy pro sebe (bakterie svého druhu) – tedy normální válka o zdroje!

Z tohoto pohledu je vir (bakteriofág) neživý, je to pouhá chemická mina naličená na nepřítele.

Nyní opusťme výzkum a pokusme se o určitou zobecňující spekulaci – nemohly by být náhodou **VŠECHNY** viry produkty bakterií? Odpověď je docela jednoduchá – mohly! Viry, které dnes napadají člověka, živočichy i rostliny, mohly kdysi dávno vzniknout v chemické válce pra-bakterií a poté, jak se tyto pra-bakterie evolucí vyvíjely k vyšším organismům (rostlinám a živočichům), probíhalo v jejich buňkách (!) i evoluční modifikování oněch min – virů, které jsou dnes díky tomu schopné napadat i všechny vyšší organismy. Díky sofistikovanosti těchto samoreplikujících se min se zbraně určené proti konkurující skupině bakterií samy „evolučně vyvinuly“ a dnes ohrožují i organismy, proti kterým vůbec nebyly původně „určeny“!

Je-li tato úvaha správná, pak nemoci jako chřipku, žloutenku i virové druhy rakoviny způsobují neživé miny – pozůstatky z chemické války pra-bakterií z doby před cca dvěma miliardami let!

Zdroj:

PAZDERA, Josef. Enterokok se naučil válčit vypouštěním infekčních virů. [online]. [cit. 2012-03-11].

Dostupné z: <http://www.osel.cz/index.php?clanek=6521>

Šifra Mistra

Jsem bezvěrec, ale Bůh je v mé tvorbě věčné (i vděčné) téma. V této kratičké povídce je poskytnut důkaz Boží existence (pokud by se povídka ukázala pravdivá...)

„Myslím, že budete spokojen, pane profesore.“ Muž ve sportovním sáčku přivřel oči a vykouzli ironický úsměv.

„Chcete říct, že jste...“

„Přesně tak. Tu vaši hádanku jsme rozlouskli.“ Poklepal na tlustou složku na stole.

„Opravdu?“

„Předpokládám ale, že to byla jenom zkouška, test, jestli jako firma uspějeme. Dokonce bych se vsadil, že váš ústav v tom hraje roli jen nastrčeného prostředníka. Komu? CIA? NASA? FBI? V každém případě tu šifru vymysleli mistři, to se musí nechat.“

„Já vám nerozumím. My...“

„Chápu, nesmíte o tom mluvit. OK, nebudu vyzvídat. Ale možná ani neznáte řešení, tak mi dovozte, abych se pochlubil. Dostali jsme od vás několik dlouhých řad číslic a neurčité zadání – co se za nimi skrývá? Text? Obraz? Zvuk? První, co nás zaujalo, bylo to, že řady jsou jen z číslic 1, 2, 3 a 4. Žádné další! Tady čtyřková soustava přímo křičela. Stačilo je pouze o jedničku ponížít. Dál jsme se rozhodli čísla převést do dvojkové. Ale jak? Každou číslici zvlášť? Dvojice? Trojice? Pro záznam textu jsou dva bity málo. I čtyři bity nestačí. Takže nejméně trojice číslic – šest bitů, tedy 64 znaků, to už na abecedu stačí. Analýzou dat jsme určili, že půjde nejspíš o text, a to velice primitivně zakódovaný. Žádné nesymetrické šifrování, jen přiřazení kódů k písmenům abecedy. Jazyk? Pro začátek jsme zadali angličtinu, francouzštinu a němčinu. Uhádnete, který byl správně?“

Profesor jen vyděšeně zavrtěl hlavou.

„Každý jazyk má statistickou četnost znaků a dodané soubory byly tak veliké, že jsme se nemohli netrefit. Ovšem šokovalo nás, že když jsme použili znaky podle četnosti v angličtině, vyšel nám parádní anglický text, ale když jsme použili němčinu, vyšel taky. Samozřejmě jiná četnost znaků v německém jazyce dává jiná písmena a slova, ale obsahově vyšel úplně stejný text v němčině. A totéž ve francouzštině. Prostě ten, kdo tu šifru vymýšlel, byl naprostý génius!“

Muž se předklonil a zaujatě sledoval profesora: „Tak, co tomu říkáte?“

„Pane Masone, vaše firma odvedla jistě skvělou práci, ale musím vás zklamat. Došlo zcela určitě k nějakému omylu, záměně nebo tak. Ta data,

co jste od nás dostal, nemohla obsahovat text v žádném známém jazyce a už vůbec za tím není tajná služba nebo armáda.“

„Jak to?“

„Jak jistě víte, náš ústav se zabývá genetikou, ne šifrováním. V poslední době studujeme část DNA nazývanou junk DNA. Je to několik oblastí, kde nejsou žádné geny a které jsou na první pohled zbytečné a nefunkční, jenže tvoří přes 80% naší DNA. K čemu máme takové obrovské úseky pečlivě zakonzervované informace? Jednoho našeho kolegu napadla bláznivá myšlenka. Že by to mohl být vzkaz od nějaké civilizace, která nás navštívila kdysi dávno v minulosti. Je to šílený nápad, já vím, ale rozhodli jsme se to prověřit. Určitě víte, že DNA tvoří všeho všudy čtyři různé báze adenin, guanin, thymin a cytosin. Vzali jsme části junk DNA člověka a jednotlivým bázím přiřadili čísla od 1 do 4 – a to jsou ty řady čísel, které jste dostali, pane Masone.“

„To... Já...“ sako bylo panu Masonovi najednou trochu velké v ramenech. On sám zbledl a dlouho trvalo, než vysoukal souvislou větu:

„...pane profesore, budu dělat, že jsem vaše vysvětlení neslyšel. Úkol jsme splnili, vy nám podle smlouvy zaplatíte. A co s tím uděláte, nechám na vás. Tady,“ vstal a podal profesorovi složku, „máte výsledek dešifrování – text Bible ve třech jazycích.“

(ze sbírky *Doteky Bohů*)

VZ.

Čtrnáctiletá dívka, která miluje dlouhé procházky lesem jen se svým pejskem Stelinkou.

.....

Dějiny přetvářky

Svět spějící do záhuby,
ten Svět plný pokrytců ze starých básní.
Jen slova psaná na papír,
slova píšící dějiny do dalších listů života,
který se pomalu, pomalu uzavírá
za známými věcmi
ze zkaženého světa.

Už stačí se ptát jen
kdy, kdy to už skončí,
kdy už konečně vstaneš bez úsměvu,
bez přetvářky,
se kterou dům od domu procházíš?

Stíny každických vět...

Ze světa stínů
za úplné noci
přeběhla pole
– bez pomoci.

Procitla v dáli
– v černotu Světa –
– v žal a bez notů vět.
Chce se vrátit zase zpět.

Zase zpátky do úst vody,
zpátky přes ty hory,
do korun stromů
– chce tam hned.

Za pomoci něžných vět
svolává bohy domů,
svolává je něžně zpět.
Na mě nekoukej já Ti nepomohu,
ale zato změním Svět.

Werushe

Veronika Tomíčková, 26 let, má ráda knihy a jejich čtení, když tvoří, tak žije.

.....

Úplněk

Je úplněk, sedím sama v útulném pokoji domu svých rodičů. Návštěva se protáhla a já musela zůstat přes noc. Pozoruji měsíc za okny, které laskavě propouštějí jeho dlouhé paprsky do pokoje. Nedá mi to, abych si nelehla na lenošku přesně naproti okna. Teplý letní večer mi dovolí takový přepych pobývat v pokoji pouze ve spodním prádle. Odevzdaně si lehnu na lenošku, nepřestávajíc pozorovat měsíc. Je tak krásný a smyslný, když je celý. S radostí se nechám laskat jeho paprsky, jež na mé pokožce zanechávají stříbřité stopy.

Opravdu cítím, jako by se mě sám měsíc dotýkal, hladil mé tělo, něžně putoval po mém rozpáleném těle svými paprsky. Hypnotizovaná, hledím na něj. Vidím odlesky kráterů a cítím div ne erotickou přitažlivost. Nikdy bych nevěřila, že pouhým pohledem na vesmírné těleso, co je stovky milionů let staré, se dokáže člověk vzrušit natolik a poddat se té chvíli tak, že přestane vnímat realitu.

Představím si, že měsíční paprsky jsou prodloužené ruce měsíce. Vidím i cítím, jak mě s nimi hladí přes malé kopečky svázané ve spodním prádle. Cítím horké doteky jeho „rukou“ na svém propadlém bříšku, vnímám, jak jemně tápe po mém těle oroseném potem i v tak pokročilou hodinu, kdy rtuť v teploměru ukazuje okolo 20°C. Jemné chvění mnou prostupuje tak jasně, jako bych nebyla sama, nýbrž v přítomnosti nějakého muže. Muže nesmírně přitažlivého, tak smyslného a něžného. Sama se nepoznávám. Má snad síla úplňku takovou moc, že dokáže nemožné? Ano, sama to zažívám na vlastní kůži. Možná to není realita, možná je to sen, ale sen tak silný a živý, že se sama děším, co bude dál. Laská moje bříško jako největší vzácnost, dotýká se mé kůže tak jemně, jako by se bál... Po chvíli ucítím jeho rty. Rty jemné, hebké, teplé. Cuknu náhlým polekáním, ale po chvíli se uklidním. Sen pokračuje. Sama si odepnu podprsenku na odepínání vepředu. Chci cítit ty nadpřirozené rty na každém kousku svého těla. Nemusím čekat dlouho, jeho rty se přesunou na mé prsy a něžně si s nimi hrají. Tyhle dotyky mě posílají do jakési agonie.

Ztrácím přehled o čase, ztrácím přehled o situaci. Vnímám jen dotyky, to jak mě hladí na vnitřní straně stehen a něžně líbá řadra. Pomalu se dostává do blízkosti mé ženskosti. On se jí ale spíše vyhýbá a nutí mě tak k daleko většímu napětí a vzrušení. S nekonečným očekáváním se snažím jeho ruce směřovat, tam kde to mám nejraději, abych už konečně došla vytouženému vrcholu. On se však nenechá. Své ruce z mého klína schválně odtahuje. Nutí mě tak křičet zoufalstvím, ale i rozkoší. V duchu ho prosím, aby měl slitování. Nemá ho. Ještě notnou chvíli si se mnou hraje jako kočka s myší. Až nakonec sotva se dotkne onoho místa, toho místa zastřeného tajemstvím ženské sexuality, ucítím vlnu tak silnou a tak mocnou, že se celá prohnu jako luk, který je natahován tětivou. Vykřiknu slastně, ale i uvolněně. Chvíli trvá, než se vzpamatuji. Klidně dýchám a vychutnávám doznívající vlny slasti.

Mátožně otevřu oči, abych si uvědomila, kde vlastně jsem. Podívám se z okna ven a při pohledu na měsíc a na paprsky na mém těle, se usměji. Jako by snad ten sen byl skutečností.

West

Básník, 24 let se srdcem na pravém místě, v poezii. Snílek s úsměvem od ucha uchu, až to někdy uši trhá, milující a milovaný, ztřeštěný a oddaný, a to nejen touze ukázat světu, že slova mohou mít mnohem vznešenější význam, než jaký je jim běžně přisuzován. Básník plný hlubokého zármutku, jenž plyne z jeho neustálé potřeby vidět dobro v jiných, škoda, že v sobě ho vidí tak málo...

.....

Poušť

Poslední
polibek na rty
se slovem... sbohem

loučení
po malých kapkách
přetrvává v nás

linie křičící po hříchu
Tvých ladných tvarů

smích
vytrvalých okamžiků
padlého mámení

přísahám
dvakrát a dost
přes ledovou poušť.

Časem

Poslední vzpomínky po kapsách
nezatajím jejich smysl
odvrácenou tvář

už tě nechci milovat
sleduju zpáteční mraky
našeho utrpení

netoužím po citové poušti
navěky prosím ticho
vrcholy hor

už nezkusím to znovu
ten špatný směr
dvou srdcí

čeká mě dlouhá cesta
která nemá cíl
neprocházím vzkříšením.

Naznačím

Po šiji
kreslím křídou

o básni za dotek
polibcích beze ztrát
uličky na konci města

růžence na ňadrech
nezabrání slzám
proudu veršů

karanténa duší
uprostřed věty.

V touze po hříchu

Po stuze na balkón
kde míváme čas

kapkami
naplněný kalich
co ukrývá němé dno

horečnatá svědectví
bez Lásky není hříchu
krvavého objetí

přísahám
vášeň není zakázaná
přejte mi ji dosti

vínem otupí mysl
krajkami rozum.

Yana

48 let, žena, miluje milovat všechno a všechny.

Housle

Sleduji s jakou láskou
bereš do ruky svůj nástroj,
rozehráváš všechny struny,
laskáš prsty hmatník až do uzemnění.

Chci také ladit,
kalafunou hladit,
smyčcem rozehrát tu nejkrásnější árii.

A chci být stupnice
a začít nejlouběji.
Po chvíli se tóny vysoké, něžné rozeznějí.
Pak chci slzami slasti zakončit to opojení.

Jasmínová

Jasmín odkvétá
ve víru větru
lístečky tancují
v malebném reji
vůně pominula

Láska stoletá
ve vzduchu visí
slovíčka tancují
v něžné melodii
nás dva posílila

A jako jasmín
rok od roku
blíže k nebi
vůně omamná
daleko se šíří

Tak láska naše
s každým rokem zvětšuje se
a víru v štěstí ve dvou
široko daleko víří

Zátiší

Poslední paprsky dopadají
na moji tvář.
Přemýšlím. To ty, nebo léto?
Bezstarostné, prosluněné, vášnivé...
Léto, nebo ty jsi lhář?

Snad já si lhala.

Odvedl jsi mě do podkroví.
Ateliér? Na okně voály
Jen já a ty,
ty a já v tvé košili

Maloval jsi obrazy.
Jak jednoduché;
akty, zátiší s mým ovocem
zdánlivě prostoduché?

Nejen zdánlivě...

Ne, nebyli jsme přátelé ani milenci.
Co nás dva vlastně pojí,
bažina lží a klamu.
Prostě jsme spolu jen spali

Jen...

Prosím, maluj mě zas a zase
dychtím a chci to, vskutku.
Ten obraz vznikl nedávno;
zátiší s bolestí,
rám ze smutku.

Útěk

Poustevníkem v srdci tvém
Tulákem svým životem
Labyrintem v sobě bloudím
Bloudím loudím odsoudím se
Běžím ležím nevzdávám se

Toulám se, toulám
Cesta zpět není?
Hledám a nacházím
Co? Jen své snění!

V moři hoře námořníkem
Sama sobě protivníkem
Chaos zmatek posedlosti
Deformace osobnosti
Můj život je jenom k zlosti!

Chci přemoci sama sebe
Už vím! Potřebuji Tebe!

Našla jsem krajinu pustou a vyprahlou
Obklopuje mě zcela
Hledám v ní slunce, vodu, vítr
Zmítám se utéct chci celá

Mobilizace

Yarrod

Věk 23, pohlaví muž. Píše povídky a básničky. Zabývá se v nich obvykle lidským uvažováním a city, které jsou zasazené v netradičních podmínkách.

.....

Rorschachův test

Na prahu dospělosti
kreslíš bosou nohou
kruhy v prachu.
Váháš.
Kolik tichých vět
ještě svěříš polštáři?
V duchu klečíš
a spínáš ruce k modlitbě.
Tichou litanií se přesvědčuješ,
že strach je přežitek.

Rozkousaný ret
líbá bílý plášť
a lehké stopy krve
tvoří Rorschachovy skvrny.
Vidíš v nich všechno –
mě a tebe.

Podivná trojice

Jsem vlastně hlídač. Mám na starosti ty dva. Musím dohlížet na to, aby si nevjížděli do vlasů, a jsem zodpovědný za jejich činy. Když něco provedou, je to na moje triko, a proto musím zjistit, co se to včera vlastně stalo. Začal jsem s tím, co bylo jisté.

Někdo večer roztrhal prostěradla a povlaky na polštáře. Když jsem se na tu katastrofu přišel ráno podívat, byla země posetá stovkami útržků sněhobílé látky. Ležely smutně na podlaze jako mrtvá těla nevinných holubic.

Všechno v místnosti bylo obrácené vzhůru nohama. Rozdupané koše zpola zakrývaly střepey z váz a pomalu usychající květiny. To vše z rohu sledovala odložená souprava na šití.

Začal jsem se vyptávat personálu, ale samozřejmě, že nikdo nic neviděl a ani neslyšel. Jediné bylo jisté – byl jsem to buď já, Patricie nebo Martin.

„Někdo na nás ušil boudu!“ ozval se vztekle Martin. Kusý a agresivní styl řeči dokonale ilustroval i jeho povahu. Nikdy neměl daleko pro ostřejší slovo a rozhodně se nebál říct, co si myslí. To všechno krásně doplňovala jeho roztěkanost a nepořádnost.

„Ale no tak. Uklidni se. Sám víš, že to nemohl udělat nikdo ze zaměstnanců. Vždycky chodí alespoň po dvou a jediný, kdo z pacientů má přístup do skladu prádla, jsme my, protože ho roznášíme ostatním a vůbec se staráme o to, aby bylo vše v pořádku.“

„Máš recht. Ale já to nebyl. Tak potom to musela udělat Patricie.“

„Martine, uklidni se,“ snažil jsem se udržet situaci na uzdě, „ještě nemůžeme nic říct jistě. Mohla to být Patricie, ale stejně tak i ty.“

„Já? Si děláš srandu, že jsem to udělal já?!“ rozčiloval se, „se zeptej jí, jestli s tím náhodou nemá něco společného.“

Chvilku bylo ticho, a to pak prolomila Patricie.

„No dovol, Martine. Snad mě trochu znáš, abys věděl, že takhle se já nechovám,“ ohradila se s očividným rozhořčením, „viděl jsi vůbec tu spoušť? Můžeš mi říct, proč bych já trhala prostěradla?“

To, že se hned urazila, mě ani trochu nepřekvapilo. Byla taková vždycky. Když ji něco rozčílilo, tak to dokázala dát velmi výrazně najevo. Zároveň nezvládala ignorovat nedostatky na lidech kolem ní a hlavně na věcech, které ji obklopovaly. Všechno proto muselo být neustále vyrovnané do hromádek a sloupečků. S Martinem se kvůli tomu už kolikrát pohádali.

„No dobře, no. Máš bod, ale kdo to byl, když ne já a ani ty?“

Cítil jsem se, jakoby se jejich pohledy obrátily ke mně, a tak jsem promluvil: „Všichni víme, že já jsem to nebyl. Já jsem přece jediný, u koho máme všichni přehled o tom, co dělá,“ dodal jsem trochu dotčeně.

„Máš pravdu a potřebujeme tuhle záležitost vůbec rozřešit?“ zeptala se tiše Patricie.

„To rozhodně potřebujeme!“ začal jsem se taky dopalovat, „vždyť za týden už jsme měli jít domů. A teď tohle. Potřebuju vědět, kdo to udělal. Ředitel mi slíbil, že když mu ukážu viníka, tak nás pustí dřív.“

„A všichni se přece chceme dostat domů co nejdřív, né snad Patricie?“ doplnil mě Martin.

„U-určitě,“ odpověděla rychle, „všichni chceme to samé. Jak to tedy ale rozřešíme? Vlastně...“ na chvíli se odmlčela, „Martine, neměl jsi problémy se správcem? Říkal mi, že jste se kvůli něčemu poměrně hodně pohádali. A teď určitě není šťastný, že musí znovu vybavovat celý sklad.“

„Ale prosím tě, co to blábolíš? To bylo už dávno. A kvůli takovýhle prkotině bych to tam neobrátil vzhůru nohama, jen abych ho naštvál.“

Povzdechl jsem si a pomalu promluvil: „Martine, říkám to nerad, ale Patricie má pravdu. Ty jsi jediný, kdo má motiv. Půjdeme se ještě jednou podívat na místo činu a uvidíme,“ ukončil jsem debatu.

Prohraboval jsem trosky skladu a snažil se přijít na to, kdo to vlastně mohl udělat. Všechno v místnosti bylo poničené. Jen souprava na šití stále klidně ležela v rohu místnosti. Otevřel jsem ji a k mému překvapení byla naprosto netknutá. Jedna věc na ní byla ale špatně; chyběly nůžky.

Prozkoumal jsem i zbytek místnosti, ale žádné stopy už nenašel. Řádění bylo očividně provedenou silou a bez velkého rozmýšlení.

„Martine, je mi líto, ale všechno ukazuje na tebe.“

„Ale... Ale počkej. Já to nebyl. Fakt!“

„Promiň, jdu to oznámit řediteli.“

Zaklepal jsem na dveře a zevnitř se ozvalo: „Dále.“

Vstoupil jsem do kanceláře a posadil se do koženého křesla postaveného před velkým psacím stolem. Místnost říkala prakticky nahlas, že její pán má hodně peněz a může si leccos dovolit. Lékařské knihy v kůži, vyvrálá brandy ve vitrině a v neposlední řadě drahý oblek pana doktora.

„Jste tam vy, pane Vojáčku?“ zeptal se. „Povězte mi, prosím, něco.“

„Samozřejmě, že to jsem já. Přišel jsem vám povědět, k jakému závěru jsem došel. Jste si ale jistý, že mi to pomůže ve zkrácení léčby?“

„Dobrá, jste to vy. Máme štěstí, že vaše další osobnosti odmítají používat váš způsob řeči. Martin a Patricie na to jsou nejspíše moc

sofistikovaní. A co se týče odhalení viníka, tak vám to určitě pomůže. Dialog a porozumění s vašimi dalšími já je také součástí procesu léčby.“

„Děkuji, pane doktore, může za to...“ odmlčel jsem se. Pořád mi nešly na rozum ty nůžky. Proč byly pryč? Náhle mi to došlo. „Počkejte chvíličku, ještě si nejsem úplně jistý, kdo za to může. Musím něco zkontrolovat. Promiňte,“ omluvil jsem se a vyrazil z kanceláře.

Ve spěchu jsem doběhl na pokoj a podíval se pod postel. Přesně jak jsem čekal. Byly tam schované nůžky.

„Co mi k tomu řekneš, Patricie?“

„J-já musela,“ zajíkla se.

„O čem to mluvíš? Proč jsi musela?“ nechápal jsem.

„Ty to máš venku jednoduché a Martin taky. Je pravda, že je trochu výstřední, ale nikdo se na něj nedívá zvláště, když je sám sebou. Copak bych si tohle mohla dovolit já? Vzpomínáš, proč nás sem vlastně poslali?“

„Naši rodině se nelíbilo, že se oblíkáš do ženského oblečení – a když ty, tak i já. Reagovali přehnaně, když nás poslali k psychiatrovi, ale naskuhrání je teď pozdě. Měli bychom myslet na to, jak se dostaneme zase ven, ne?“

„Jenže já ven nechci. Tady nikomu nevádí, že se chovám jako žena, i když jsem vlastně ve tvém těle. Mají vlastní a horší problémy, a tak je to tu každému jedno.“

„A proto jsi roztrhala všechny prostěradla, aby si nás tu nechali. Jenomže jsi věděla, že žena by tak pevnou látku, z jaké jsou tady, neroztrhala, a tak jsi použila nůžky na nastříhnutí látky. Sice bys to zvládla i tak, ale potřebovala sis zachovat svoji ženskost. Pak jsi zazmatkovala a nůžky schovala pod naši postel. Nemám pravdu?“

Po chvíli mlčení odpovíděla tiše jediným slovem: „Ano.“

Opět jsem byl v kanceláři ředitele a opět jsem měl určit, kdo za ten vandalizmus může. Věděl jsem, že když nebudu lhát, tak se mi léčba zkrátí. Ale mohl jsem to udělat? Patricie, která byla jindy tak distingovaná a na úrovni, se odhodlala k tomu, aby provedla něco pro ni dříve nepředstavitelného.

Stále byla se mnou a spolu s Martinem se pro mě stali nepostradatelnými přáteli. Když se tolik bojí světa venku, tak prostě bude muset dostat víc času, aby se vyrovnala sama se sebou.

„Je mi líto pane doktore, ale nevim, kdo to udělal.“

Yasmin

*Markéta Kalodová, 22 let. Obdivuje podzim a lidi hrající na akordeon;
ráda se kouká do černobílých fotografií a do korun stromů.*

.....

Nad střechami

noc nás opustila
kdesi nad střechami
kdy jsme se báli
i vlastního ticha
ale ty jsi neposlouchal
po pražcích tančily prsty
vyměnili tmavou noc
za láhev bílého vína
a z komína
doutnalo nebe
hráli jsme noční blues
a chytali kouř
do igelitek

tam
na střeše
opustila nás noc
a strach
popadal z oprýskaných
omítek

Mezi vlčími máky

do polí
chodí plakat
vlčí máky –
zanechaly za sebou
pár důvěřejch slz

stromy
zlomené v půli
klaněly se ránu

a ráno mělo
neklidné oči
a ruce
od popela

jsem trochu
z oblaků
a trochu
z ticha
náhlých konců

a bez konce
klaním se slzám

vlčí máky
jak raněná slunce
chodí plakat
ke mně do klína

Ze sbírky: Bez potlesku

V odpoledni světa

Převrátil se do mě svět
se všemi zchladlými

rány

a

tak

mě občas

mrazí v zádech

Celou mě

rozfoukal

do bodláčí

jak nadýchané

chmýří pampelišek

Pak

v odpoledni světa

je člověka půl

a bezhlavé stromy

snaží se dorůst

do korun

...i vlaštovkám

mrznou křídla

a mně dech

Ze sbírky: Bez potlesku

Až se najdu

Prochodím svět
Pohledem svleču cesty
a podzimní dálku
jejími sny nechám se
nést
Možná zůstanu schoulená
u vlčího máku
A taky pokleknu
pod oblohou
když bude třeba
A bude ticho
mé ticho
A budou to cesty
prochozené
k samotné duši ptáků

Až se najdu

úplná

Zorik

21 let, žena, nejčastější pohyb v próze, zvláště fejetonech a občas z ní vypadne poezie.

.....

A to víte, že máme se zdejším členem dvojčata?

Soužití s kočkami. To bylo něco, co jsem já znala důkladně a pan Fyzik vůbec. Vyšli jsme z toho jako naprosto průměrná dvojice, která si místo dítěte prozatím pořídí mazlíka, aby se na něm zacvičila.

Jelikož v naší rodině je taková blbá dědičnost, rodí se u nás hodně dvojčat, nevěděli jsme pořádně, jak na tom budeme s časem, a mysleli si, že ve dvou se to lépe táhne, pořídili jsme mazly dva. Dvě kočky. Abychom byli styloví, vzali jsme dvojčata. Jednu černou a druhou bílou. Prvotní jména byla Vločka pro bílou a Saze pro černou. Po několika měsících jsme je překřtili na Bílou Pohromu a Černou Smršť. Řekli jsme si, že prostě zapadly do rodiny, kde jeden připomíná Chaos a druhý Zkázu a smířili se s opravdu netypickými členy domácnosti.

Že zvláště Vločka je unikát jsme zjistili v době, kdy prakticky nezavřela tlamičku. Nejdřív jsme mysleli, že mňouká žalem. Spletli jsme se. Mňoukala jen tak z radosti, že s námi komunikuje a že my jí odpovídáme. A že jí někdy zacpáváme tlamu masem, aby neřvala. Saze pro změnu nemňoukala vůbec. Podezřívali jsme ji, že nemá snad ani hlasivky. Pak jsme se shodli, že to Vločka odmňouká za ni a byl klid. Ostatně, že mňoukat umí, jsme zjistili, když jsme obě v rámci ochlazení, strkali pod tekoucí vodu. Její hlasový rozsah byl tak značný, že na nás zvonili sousedi, abychom okamžitě to nebohé zvíře přestali týrat. Dodnes se divím, že na nás nezavolali ochranáře, když spatřili naše nadšené tváře, v náručí stále ječící kočku a druhou prskající ještě v koupelně. No jo, my jsme byli šťastní, že naše čiči umí mluvit.

V průběhu našeho soužití jsme zjistili, že nám osud seslal kočky, které jsou naše zrcadla. Akční povahu po panu Fyzikovi zdělila Vločka, rozvážnost, těžkopádnost, přizemnost a velký zadek zase Saze po mně. Ale nechápu, že jí ten zadek sluší víc. Taky když se Saze se zvuky, které nápadně připomínají „uf, uf“, šplhá na gauč, tak pan Fyzik prohlašuje, že se to nápadně podobá mému „uf, uf“ při lezení do kopce.

Pana Fyzika to táhne do hor, Vločku to táhne na skříně. Nejlíp na tu blízko u okna, kde pozoruje vrabce. Vzhledem k tomu, že chápeme

mňoukací signály, tak nám to její „mňa, mňa, mňa“ je jasné. To samé dělá těsně před snídaní a večeří. Největší tragédie ale pro ni nastává kolem desáté ráno, kdy nám na okno létává hrdlička. Podezřívám ji, že v poslední době tam létá schválně provokovat. Pochopila, že za sklem jí nic nehrozí, a tak se tam prochází, občas mrkne, co kočka na to. Kočka zuří, ale to je tak všechno, co může.

Naprosté rekordmanky jsou ovšem naše kočičky v jídle. Spasou všechno, na co přijdou. Maso, brambory, zelí, rajčata, mouku, kakao, olej. Nestačíme jim bránit, vždycky nás nějak obelstí. Největší záhada je pro mě ta, jak se dostanou do tří nádob, kde je schováno kuřecí stehno.

Jejich žravost dosáhla toho vrcholu, že mi překousaly nabíječku od mobilu a okousaly knihy v knihovně. Zavřené. Do té doby.

Před několika měsíci se nám dokonce ztratil magnet. Chvíli jsme bloudili po bytě a pak jsme spočinuli zrakem na uprostřed předsíně sedící Sazi. S panem Fyzikem se známe dlouho a proto nás napadla stejná myšlenka. Co když ten magnet sežrala? Chvíli jsme ji prohmatávali, což už tehdy při její tukové zásobě nebylo lehké, ale nic jsme nezjistili. Pak se ale v panu Fyzikovi projevil fyzik. Pokud sežrala magnet, k tělu přiložený kompas musí stáčet stříelku. K naší úlevě nestácel. Magnet jsme našli o půl roku později pod lednicí.

Ted' už jsou to opravdu naše děti. Naše soužití tajíme okolnímu světu, tedy rodině. Obáváme se totiž toho, že kdyby naše maminky zjistily, jak to tady vedeme a co všechno naši miláčkové můžou, pošlou na nás hygienu a babička z Fyzikovy strany nás rovnou odstřelí na místě. Tak pššt a třeba si ještě na nějaké zážitky vzpomenu.

Moji muži manipulátoři

Konečně nadešla moje chvíle. Jsem dospělá. Tedy podle mého tatínka, který mi nejdřív dával naději na patnáct let. Později se ta dospělost přesunula na osmnáct. A když jsem si poprvé přivedla svého přítele domů, suše mu oznámil, že u nás jedeme podle amerického systému a plnoletá budu až v jednadvaceti. A protože Fyzik byl a je veselá kopa, tak na to zběsile kýval a zeptal se, kolik dostanu věnem prostěradel. A tak po nějakou dobu koexistovali v našem domě přes víkendy dva kohouti.

Moji muži manipulátoři.

Jedno se jim ale upřít nedá. Vychovali si mě oba k obrazu svému. Nejdřív začal tatínek. Bylo mi tuším méně než pět let a už byl mým idolem. Zbožně jsem ho uctívala a tehdy ještě nechápala jeho rafinovanost. Naprosto si mě omotal kolem prstu. Ne já jeho, ale on mě. Však jsem si takto představovala Mirka Dušina. No jo, jenomže pak hodná holčička vyrostla a tatínek, ačkoliv tvrdil, že na něj nemám žádný vliv, tak mě doslova a do písmene zavřel doma, aby mě nikdo neukradl. Chudák, tehdy asi neviděl to, co já v zrcadle. A to, že jsem ze 70% postavou po něm. A kdo by chtěl vypadat jako hokejista po intervalovém tréninku? A tak jsem čuměla doma, rýpala se tu do stehna, tu do lýtka, tu do ramene a vzdychala, že mě prsa opustila ještě před tím, než ke mně přišla. A tatínek se jistě smál pod fousy, jak to na mě s geny nachytračil.

O pár let později se smát přestal. Značně podcenil moje sezení u počítače, kde jsem pořád cosi kutila. Netušil, že to „něco“ kutím na seznamkách. Tehdy tam ještě bylo velké procento příjemných lidí mužského pohlaví. A chudák táta si myslel, že doma mě nic potkat nemůže. Respektive, že doma nikoho potkat nemůžu. Ó, jak se mýlil. Točila se mi hlava nad všemi těmi vyznáními, jak jsem pěknoučká, miloučká. Táta pochopil, že není pro mě střed vesmíru a požádal mamku, aby mě přesvědčila, že antikoncepci ještě dlouho potřebovat nebudu, neb propadám z fyziky a matematiky. To jsem se smála já, protože jsem věděla, že to by moje teoretické partnery zajímalo ze všeho nejméně.

Ale já chtěla, abych je zajímala úplně a začala se s nimi scházet tajně. A tak mi Bůh seslal trest. V době, kdy jsem byla s fyzikou na štíru nejvíc, jsem narazila na Fyzika.

Fyzik, to je věc. Fyzik, to je pojem. Fyzik, to je... šilenost.

Maminka mě varovala, že má podobné povahové rysy jako táta a bude se chtít uvázat doživotně, ale já nedbala moudrých slov a zblblá se dokonale. Odjakživa mi imponovaly renesanční osobnosti. Inteligentní sportovec se statusem vědce a smyslem pro humor mě prvních pár let táhl na vařené nudli, další rok získal na svoji stranu moje rodiče a obě tyto věci udělal tak dobře, že jsem si ho (ten následující) vzala.

A tak vlastně převzal štafetový kolík po mém tatínkovi a snaží se mě vytvářet k obrazu svému. Už nepindám kvůli sportovním víkendům, naučila jsem se babiččinu svíčkovou, dresy mu peru na třicet a ty citlivé, které se válely v bahně, ručně. Vlasy jsem si obarvila narudo, aby viděl, že fandím jeho oddílu a aby měl radost, nasadila jsem běžecké boty. A z fyziky jsem poslední rok ve škole měla za jedna.

Jen zapomněl na to, že ženy jsou taky schopné manipulátorky. Ona ta převýchova nemusí být vždycky tak okatá. Jak říkám, sice jsem fyzicky po tátovi, ale povahu, tu mám po mamince.

In vino veritas

Pár bobulí
sladké révy
rukama z ledu
kutálím po kůži
prohnutí zabráním
stydlivým foukáním
a polibkem z něhy
pak teplo z tebe
poválim na patře
jako somellier
nejlepší víno...

Jsi můj tramín
skrytý v bílé mlze
jen já vyvolená
smím ochutnat
tvá tajemství...

OBSAH

Pár slov o literárním serveru PSANCI.....	1
<i>Z pohledu admina...</i>	1
...a z pohledu autora.....	3
...a pár slov za redaktorskou radu.....	5
1kor13	7
<i>Havraní Sonet</i>	7
<i>Slabý odraz můjho ja</i>	8
<i>Vypluté na mieru</i>	9
<i>Teta Múza</i>	10
Ajdalas	11
<i>Melancholie jetele</i>	11
Ayla	13
<i>Ti ci šereně je la</i>	13
<i>O egoistickém líbání prasátek v negližé</i>	14
Bibi	15
<i>Schůzka na Luční boudě</i>	15
Birtiri.....	19
<i>Lásko</i>	19
buburadley.....	21
<i>Kapr</i>	21
Calime.CZ.....	25
<i>Barvy našeho podzimu</i>	25
<i>Kořata</i>	28
<i>Zajetí</i>	29
<i>Láskyplné mučení</i>	30
colorka	31
<i>Noční **</i>	31
<i>Klaunská**</i>	32
<i>Jazz**</i>	33
<i>*STYLOVÁ*</i>	34
Cvokhauz	35
<i>Chci být kavče žlutozobé, co sedí na drakovi a oklovává mu šupiny..</i>	35
<i>Vítr nad polem</i>	36
<i>Dívej se – nebo raději ne</i>	37
<i>Třikrát zamyšlení</i>	38

Dee.....	39
<i>Kdybych uměla</i>	39
Derry.....	41
<i>Čmáranice</i>	41
<i>Zraněná</i>	43
<i>Ztráty a nálezy</i>	44
Devils_PIMP	45
<i>Havran</i>	45
Dott	49
<i>Opírám se o prchavost rosy</i>	49
<i>Tajemství chtiče</i>	50
<i>Pimprle</i>	51
<i>Rozpustilost</i>	52
evelína.....	53
***	53
<i>Nespavost</i>	54
FallenAngel.....	55
<i>Lži</i>	55
<i>Vločka</i>	56
gabkin	57
<i>poslední dotazník</i>	57
<i>Pátá sirka</i>	58
GULI.....	59
<i>Věční milenci</i>	59
<i>Má paní</i>	61
<i>Hrnek</i>	62
<i>Hypochondr</i>	62
Chronoss	63
<i>Modrošedé jitro</i>	63
<i>Vzpomínka</i>	64
jiBIGřiBUD.....	65
<i>Tváře noci</i>	65
<i>Pro ni... ona ví</i>	66
<i>Nevěrná</i>	68

Jindruch.....	69
<i>Žalářník</i>	69
<i>Probouzení</i>	70
<i>Úvaha o pubertě, sexu a psaní</i>	71
Kakuzu	73
<i>Je tma, zatraceně</i>	73
<i>Bubny znějí</i>	74
kaplan.....	75
<i>Pravidla moštárny</i>	75
<i>Minuta do svítání</i>	77
kmotrov	79
<i>Okna dokořán</i>	79
<i>Cesta</i>	80
<i>Ohraná (životopis písně)</i>	81
<i>V neckách</i>	82
KubajZ	83
<i>Když do postele</i>	83
<i>Dokonalost je nudná</i>	84
Leslie.....	87
<i>Ticho v jeřabinách</i>	87
<i>Ranní Praha</i>	88
<i>Rozloučení</i>	89
<i>Povodeň</i>	90
Lizzie.....	91
<i>O odcházení</i>	91
<i>O naději</i>	92
<i>O bláznech</i>	93
<i>O tom důležitém</i>	94
loner	95
<i>Lítost v sevřené pěsti</i>	95
<i>Krásný kytky se netrhaj</i>	96
<i>Oči nechtějí uvěřit</i>	97
<i>Budeš odvážná?</i>	98
<i>Dotek</i>	98
LUKiO	99
<i>Výběr z hroznů</i>	99
<i>Olejové skvrny</i>	100

Lusy	101
<i>Sen</i>	101
<i>Smrt</i>	102
Makyna	103
<i>Špatný vítr</i>	103
<i>Venku v dešti</i>	104
milancholik	105
<i>Jak vychází hvězdy</i>	105
<i>Waltz (v G moll)</i>	106
<i>Přeju krásnou letní noc... (Dopis pozpátku)</i>	107
<i>Holubi</i>	108
Miro Sparkus	109
<i>Modlitba</i>	109
mr Scraper	111
<i>Patentový úřad přání</i>	111
<i>Tvůj domov</i>	112
NoWiš	113
<i>Z pohledu oplakávaných</i>	113
<i>Život hudbou</i>	114
otazník	115
<i>Odsouzenci</i>	115
<i>Linnéa</i>	117
<i>Letní závodění v Belgii (3daagse van de Kempen)</i>	118
ProstějaneK	121
37	121
<i>Zima</i>	122
<i>Noc</i>	123
<i>Vlaková</i>	124
Puero	125
<i>Kdybyryby</i>	125
Rakůvka	127
<i>Bezkrídla</i>	127
Raphael	129
<i>Půjčovna těl</i>	129

Slečnica	135
<i>Na křídlech motýl'ov</i>	135
<i>S Tebou / bez Teba</i>	136
? <i></i>	137
<i>Už aby to bolo!</i>	138
Strakatý pes	139
<i>Nohy od bláta</i>	139
<i>Je v oceáně velryba?</i>	140
<i>Březnová blues</i>	141
<i>Černobilé slzy akvabely</i>	142
taron	143
<i>Tišina na obzoru... Stáhnout plachty... Spustit kotvu!</i>	143
<i>Černá mlha</i>	144
<i>O bláznovství</i>	145
<i>Zrnko naklíčené pšenice</i>	146
traken	147
<i>Truchlení (nezapomenu)</i>	147
<i>Toulavej pes</i>	148
TualKraplak.....	149
<i>Pane, jednu cukrovou vatu</i>	149
<i>James Harries</i>	150
<i>Mayská princezna</i>	151
<i>AMYGDALA</i>	152
valemart.....	153
<i>Snad</i>	153
<i>Okamžik s Ráchel</i>	154
<i>Skromná</i>	155
<i>Ráchel</i>	156
Viviana Mori	157
<i>Milostný dopis</i>	157
<i>Dítě, které jsi neznal</i>	159
<i>Šito do ticha</i>	161
VKate.....	163
<i>Vílo</i>	163
<i>Připoutaná</i>	164

Vladan.....	165
<i>Viry, viry, samé viry</i>	165
<i>Šifra Mistra</i>	167
VZ.....	169
<i>Dějiny přetvářky</i>	169
<i>Stíny každíčkových vět</i>	170
Werushe	171
<i>Úplněk</i>	171
West.....	173
<i>Poušť</i>	173
<i>Časem</i>	174
<i>Naznačím</i>	175
<i>V touze po hříchu</i>	176
Yana.....	177
<i>Housle</i>	177
<i>Jasmínová</i>	178
<i>Zátiší</i>	179
<i>Útěk</i>	180
Yarrod.....	181
<i>Rorschachův test</i>	181
<i>Podivná trojice</i>	182
Yasmin.....	185
<i>Nad střechami</i>	185
<i>Mezi vlčími máky</i>	186
<i>V odpoledni světa</i>	187
<i>Až se najdu</i>	188
Zorik	189
<i>A to víte, že máme se zdejšíím členem dvojčata?</i>	189
<i>Moji muži manipulátoři</i>	191
<i>In vino veritas</i>	192
OBSAH.....	193

Almanach literárního serveru PSANCI 2012
www.psanci.cz

© Text: autoři literárního serveru Psanci, 2012
© Ilustrace: autoři literárního serveru Psanci, 2012
© Návrh obálky: LUKiO

Redakční rada: 1kor13, JiBIGřiBUD, cvokhauz, evelína,
Devils_PIMP, štiler, taron, Yana, Vladan, Zorik
Jazykové korektury: Yasmin, Calime.CZ
Technická spolupráce: Derrry
Editor: Vladan

Tisk a sazba: Nová Forma, České Budějovice 2013

